

Arrest

nr. 342 058 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch minderjarig kind, Y.T.

1.2. Op 17 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 285 964 van 10 maart 2023 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 17 augustus 2023 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch minderjarig kind, Y.T.

1.5. Op 9 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 313 471 van 25 september 2024 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.7. Op 3 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2025 werd ingediend door:

(...)Alias: (...); (...).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, T.Y. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft reeds eerder aanvragen gezinshereniging ingediend, meer bepaald op 24.03.2022 dewelke werd geweigerd op 17.09.2022. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV bij arrest 285 964 dd. 10.03.2023; en op 17.08.2023, aanvraag die werd geweigerd op 09.02.2024. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, hetwelke werd verworpen door de RvV bij arrest 313 471 dd. 25.09.2024.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dient betrokkene ook aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd. 8 mei 2018).

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexes dd. 03.10.2017, diezelfde dag aan betrokkene betekend) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied – en bij uitbreiding de Schengenzone – gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Op datum van 3.10.2017 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis van Tongeren en in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met het voornoemde inreisverbod van acht jaar. Op 02.02.2018 werd betrokkene aangetroffen en gecontroleerd door de PZ Dendermonde en er werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf verkeert. Op diezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering opgemaakt, dat ook op dezelfde dag betekend werd aan betrokkene. Betrokkene werd zodoende overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Op 21.02.2018 werd een vlucht geboekt voor betrokkene om terug te keren naar zijn land van oorsprong. Deze repatriëring werd echter geannuleerd daar betrokkene een asielaanvraag indiende op 19.02.2018. Betrokkene werd opnieuw vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas (bijlage 39bis dd. 19.02.2018), alsook werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies dd. 19.02.2018) opgemaakt teneinde betrokkene te verwijderen van het Belgische grondgebied. Deze bijlagen werden aan betrokkene betekend op 20.02.2018. Op 20.03.2018 werd betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd betrokkene eveneens de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd op datum van

17.04.2018. Op 25.04.2018 werd dan ook opnieuw een vlucht geboekt voor betrokkene teneinde hem te repatriëren naar het land van oorsprong. Betrokkene verhinderde opnieuw deze verwijderingsmaatregel en werd terug opgesloten in het gesloten centrum te Merkplas. Betrokkene werd uiteindelijk op 11.09.2018 vrijgesteld uit het gesloten centrum, waarna betrokkene onmiddellijk gevolg diende te geven van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene betekend werd op 02.02.2018. Op 01.02.2019 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister. Van betrokkenes afvoering van ambtswege in februari 2019 tot aan de aanvraag gezinshereniging op 24.03.2022 zijn geen concrete gegevens bekend betreffende betrokkenes verblijfshistoriek. Er dient niettemin opgemerkt te worden dat betrokkenes huidige paspoort N° WK5607167 afgeleverd werd op het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 25.10.2019, wat een indicatie is dat betrokkene al die tijd nog op het Belgische grondgebied verbleef.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene heeft zich klaarblijkelijk niet gehouden aan het inreisverbod en de allerhande bevelen om het grondgebied te verlaten. Er dient aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van een minderjarig Belgisch kind, in casu de referentiepersoon T., Y. (...) (RR. (...)). Dit is dus met andere woorden na het niet respecteren van het aan hem opgelegde inreisverbod. Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er stelt zich dus de vraag of het kind dermate afhankelijk is van betrokkene dat hij feitelijk zou gedwongen worden het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten wanneer betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend. In casu kan er echter geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind blijken dat aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen. In deze dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene reeds eerder aanvragen tot gezinshereniging indiende. Bij die aanvragen voegde betrokkene onder andere een tussenvonnissen van de familierechtbank dd. 28.04.2022 toe waaruit bleek dat betrokkene het gezamenlijke ouderlijke gezag over het kind uitoefende samen met de moeder, dat betrokkene gehouden was tot een maandelijks onderhoudsbijdrage en dat betrokkene het contact met zijn zoon kon herstellen via de bezoekerimte van het CAW, daar er niet ontkend werd in het vonnis dat betrokkene tot op het moment van het uitspreken van het vonnis zijn zoon nog niet gezien had en dat het kind betrokkene niet als vader kende. Betrokkene actualiseert bij huidige aanvraag de stand van zaken met betrekking tot de omgangsregeling die heden (bij laatste tussenvonnissen op 16.11.2023) werd afgesproken en hoe betrokkene, de moeder, de rechtbank en door de tussenkomsten van het CAW en de justitieassistent gekomen zijn tot de huidige omgangsregeling, met andere woorden het verloop sinds het uitspreken van het tussenvonnissen dd. 28.04.2022. In een politieel verslag dd. 13.07.2022 staat te lezen dat betrokkene tot op dat moment zijn kind nog nooit zag. Betrokkene zou echter wel bij de volgende afspraak zijn kind voor de eerste keer kunnen ontmoeten. Betrokkene wenste contact op te bouwen met zijn kind en het uiteindelijke doel zou co-ouderschap met een week-omweekregeling zijn. Uit een volgend politieverlag blijkt echter dat op 19.08.2022 ook dan nog geen contact geweest is met het kind. In een volgend tussenvonnissen dd. 22.12.2022 van de Familierechtbank staat de conclusie van het CAW als volgt te lezen: "op 12.09.2022 zou er een opstart kunnen plaatsvinden van het dossier. Moeder uit bezorgdheid vanwege deze opstart en de specifieke evolutieve verloop van ons traject. Buitenbezoeken ziet zij vooralsnog niet zitten, onder andere vanwege de kans op ontvoering. Op deze manier kan er bij ons geen traject worden gestart. We geven het dossier dan ook terug aan uw ambt". Hoewel de vaststellingen in het gehele dossier dat de moeder lange tijd het contact tussen betrokkene en zijn kind bemoeilijkte en zelfs weigerachtig stond tegenover het contact, waar onze dienst niet omheen kan, is het echter bij onderhavige aanvraag van belang te kunnen vaststellen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en zijn kind. Gelet er tot dan nog steeds geen contact tussen betrokkene en zijn kind kon blijken, dient geconcludeerd te worden dat er zelfs een minimum aan relatie geheel afwezig was tussen betrokkene en zijn kind tot dat moment. De familierechtbank was in haar tussenvonnissen dd. 22.12.2022 van oordeel dat de contacten tussen betrokkene en het kind enkel via tussenkomst van de bezoekerimte van het CAW kan plaatsvinden. In het belang van het kind werd het niet opportuun geacht om eisen te stellen voor bijkomende contacten met het kind buiten de bezoekerimte van het CAW. De moeder werd een dwangsom opgelegd ten einde de naleving van de genoemde beslissing te garanderen. De zaak werd voor evaluatie van het contactherstel naar de zitting van 01.06.2023 verwezen. Naar aanleiding van de herevaluatie op 01.06.2023 lagen een aantal bijkomende documenten voor. Zo blijkt uit een overzicht van het CAW dd. 17.04.2023 dat er op 08.03.2023 een

contactbezoek was van 1u tussen betrokkene en zijn kind en dat het volgende bezoek op 22.03.2023 eerder werd stopgezet. Het werd stopgezet omwille van het weigerachtige gedrag van de moeder ten overstaan van het contact van het kind met de vader (betrokkene). Het traject werd in zijn geheel afgesloten, het contactherstel werd niet meer mogelijk geacht. In het verslag van het maatschappelijk onderzoek dd. 28.03.2023 door de justitieassistent wordt bevestigd dat het kind de vader recent tweemaal zag en dat er daarvoor geen contact tussen hen bestond. Volgens de justitieassistent, na raadpleging van het CAW, liep het eerste contact goed en vlot. Het tweede contact was het tegenovergestelde. Doch wordt er voor het welzijn van het kind besloten om ook ditmaal het tweede traject (na het tussenvonnissen dd. 22.12.2022; het eerste traject werd bevolen naar aanleiding van het tussenvonnissen dd. 28.04.2022) stop te zetten. Tot kort voor de vorige aanvraag gezinshereniging hadden betrokkene en het kind slechts 2 maal contact gehad, wat erg beperkt te noemen is. Het verdere verloop van de omgangsregeling werd bepaald in de terechtzitting van 08.06.2023. Op dat moment werd bepaald dat het kind elke zondag bij de vader (betrokkene) zal verblijven van 14u tot 16u en dat de vader het kind zal ophalen en terugbrengen. Een nieuwe herevaluatie vond plaats op 29.06.2023: er werd besloten dat de vader een omgangsrecht heeft met het kind op zondag om de veertien dagen en op woensdag om de veertien dagen van 14u tot 17u. De vader zal 150 euro onderhoudsbijdrage betalen. Op 16.11.2023 werd op de terechtzitting bevolen dat een politieel onderzoek aan de orde was en dat in afwachting van een herevaluatie op 11.01.2024 de huidige regeling blijft verder lopen. In conclusie dient dus te worden vastgesteld dat betrokkene sedert juni 2023, zijnde sinds een half jaar, een omgangsrecht heeft met zijn kind, opgelegd door de rechtbank. Betrokkene zou zijn kind sinds 29.06.2023 op een maand tijd in totaal 12 uren zien. Op heden wordt een vonnis dd. 13.03.2025 van de Familierechtbank toegevoegd waaruit de bekrachtiging door de rechtbank blijkt van het akkoord dd. 13.02.2025 tussen betrokkene en de moeder van zijn kind omtrent een omgangsregeling met betrekking tot referentiepersoon. Daarbij werd akkoord gegaan tussen betrokken partijen dat het kindje één weekend om de veertien dagen, meer bepaald van zaterdagochtend 11.00u tot zondagavond 17.00u bij betrokkene zou verblijven, al dan niet met overnachting (overnachting gaat niet door wanneer het kind dat niet wil). Hoewel er dus formeel een akkoord met betrekking tot de omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, is het echter onontbeerlijk voor onze dienst om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, gezien de hele voorgeschiedenis van wel of niet contact van betrokkene met het kind. Het is niet duidelijk waarom betrokkene dergelijke tastbare bewijzen van het contact met zijn kind niet toevoegt. Er mag op zijn minst verwacht worden dat betrokkene dergelijke bewijzen spontaan toevoegt, gelet in het begeleidend schrijven van de raadsman van betrokkene in het kader van het verzoek tot vernietiging van de weigeringsbeslissing dd. 17.09.2022 (zie ook verzoekschrift voor de terechtzitting dd. 16.11.2023) de raadsman van betrokkene erop attent wil maken dat betrokkene gevochten heeft om zijn kind te kunnen zien. Het is dan ook de vraag waarom betrokkene bij huidige aanvraag opnieuw deze contactmomenten met het kind niet op tastbare wijze duidelijk te maken aan onze dienst. Dit punt werd bovendien reeds bij de beslissing dd. 09.02.2024 aangehaald, beslissing die in beroep bovendien werd bevestigd door de RvV bij arrest dd. 25.09.2024. Betrokkene voegt opnieuw enkel bewijzen toe dat hij de onderhoudsbijdrage betaalt aan de moeder; doch dient opgemerkt te worden dat een financiële band niet volstaat om een de facto gezinsband te creëren. Het betalen van een onderhoudsbijdrage volstaat niet om te kunnen spreken van een standvastige relatie met een minderjarig kind. Een affectieve band is belangrijker, daar er factoren dienen aanwezig te zijn die standvastig genoeg zijn om een de facto gezinsband te creëren/onderhouden. Zulke factoren betreffen de aard en de duur van de relatie tussen de ouders, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan. Een persoonlijke, nauwe en regelmatige band is dus vereist. Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. Betrokkene overtuigt bij huidige aanvraag niet dat hij een standvastige relatie heeft met zijn kind, gelet het ontbreken van enig tastbaar bewijs van aan werkelijke affectieve band met het kind, naast louter het voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling. Hij toont geenszins aan dat hij regelmatig contact heeft met zijn kind, zoals bepaald in de akkoordbesluiten; betrokkene laat na ons in kennis te stellen van de kwaliteit van de zogenaamde banden. Zoals reeds blijkt heeft de omgangsregeling en de vaststelling van zijn vaderschap voor betrokkene reeds veel voeten in de aarde gehad, het is dan ook redelijk te stellen, als betrokkene heden wel degelijk waardevolle contacten onderhoudt, dat hij daar dan ook enig bewijs van kan voorleggen. Van een vader die een gezinsleven met zijn kind nastreeft, mag verwacht worden dat zijn engagement naar het kind toe meer inhoudt dan het louter aantonen van een financiële bijdrage en dat hij aldus meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen die de standvastigheid van de relatie met zijn kind kunnen aantonen.

Kortom, bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat betrokkene en het kind de omgangsregeling nakomen, kan niet worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn. Dit is nochtans onontbeerlijk gezien de hele hierboven uiteengezette historiek. Er kan dus evenmin worden besloten dat er van een afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene sprake is.

Het kind is tot op heden nog steeds gezamenlijk woonachtig met de moeder, zoals blijkt uit de gegevens van het Rijksregister. Hoewel tevens niet ontkend kan worden dat uit de bijgebrachte politie- en

maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden werden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind (o.a. hygiënische woonplaats en het in handen hebben van de gedragsproblematiek van het kind), is het kind nog steeds gevestigd bij de moeder. Dit is een teken dat er nog voldoende vertrouwen en capaciteiten bij de moeder liggen, dat de moeder in staat is om in te staan voor de zorgen van zichzelf en het kind. Bovendien blijkt dat de moeder wordt begeleid door hulpverleningsorganisaties (o.a. het Sociaal Huis Beveren en de Keerkring), het kind zou psychologische ondersteuning krijgen. Dit wil dus zeggen dat zowel de moeder als het kind professionele hulp krijgen om het welzijn en de ontwikkeling te vrijwaren. De lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind zal niet negatief beïnvloed worden, mede doordat het wordt opgevolgd, en omdat betrokkene geen tastbare bewijzen toevoegt van zijn standvastige persoonlijke banden met het kind. Door de hulpverleningsorganisaties wordt steeds in het belang van het kind gedacht en gehandeld. Er is dus voldoende zorg en omkadering aanwezig om het welzijn van het kind voorop te stellen en te vrijwaren. Het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als aan betrokkene het recht op verblijf wordt ontkend, lijkt ons dan ook eerder beperkt.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn kind. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, er kunnen immers geen hechte persoonlijke banden blijken, waardoor de impact van die scheiding op het kind als laag wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding Schengen - dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind en betrokkene in staat stellen om in tussentijd het contact te onderhouden of herstellen met elkaar. Gezien de leeftijd van het kind, is het redelijk te stellen dat dat al zou moeten lukken voor het kind. Bovendien kunnen referentiepersoon en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Het staat betrokkenen vrij om tot een omgangsregeling te komen (opnieuw in onderling overleg dan wel mits tussenkomst of ondersteuning van hun advocaat of rechtbank), rekening houdende met de verblijfsituatie van betrokkene. Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 03.10.2017. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42, §1 *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting over een aantal van de geschonden geachte rechtsbepalingen en -beginselen evenals over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, (...)

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van het Belgische minderjarige kind T.Y. (...).

Hij vroeg in functie van dit kind opnieuw de gezinshereniging aan op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd artikel gaat als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: [...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

In casu wordt aan deze voorwaarden voldaan, doch verwerende partij heeft de aanvraag opnieuw geweigerd, vooreerst door te verwijzen naar een inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd op 03.10.2017. Verwerende partij weerhoudt dit inreisverbod als het niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarde van ‘toegang tot het grondgebied’. Verwerende partij is van oordeel dat hierdoor de aanvraag gezinshereniging per definitie kan worden geweigerd, tenzij er sprake is van een buitengewone afhankelijkheid tussen de verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest Ouhrami (HvJ C-225/16 van 26 juli 2017), waarin het Hof van Justitie de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn, verduidelijkte. Het Hof stelde daarbij dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft.

Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft ‘inreisverbod’ als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als “de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”. Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking ‘inreisverbod’ vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten (hetgeen in casu niet is gebeurd, zoals verwerende partij zelf stelt in de bestreden beslissing).

Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115. In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod. Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkene illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de

terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

Uit dit arrest blijkt dus dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind. Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds het inreisverbod dd. 03.10.2017, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet onontvankelijk verklaren. Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

6.

Waar verwerende partij verwijst naar het arrest K.A. (HvJ C-82/16 van 8 mei 2018), wenst verzoeker het volgende aan te halen.

Artikel 20 VWEU luidt als volgt:

“(…)”

Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet, voorziet een mogelijkheid tot gezinshereniging voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Uit de relevante parlementaire werken blijkt duidelijk dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ruiz 8 Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 VWEU (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar de zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die een eenvoudige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof, krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid, geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Daarbij heeft

het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind.

7.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat er van dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is, omdat er uit de voorgelegde stukken amper contacten tussen vader en kind blijken, waarbij verwerende partij de voorgelegde stukken duidelijk interpreteert op een wijze die haar goed uitkomt, zoals hieronder zal blijken.

Er wordt gemakshalve vanuit gegaan dat de reden – waarom het dossier zo lang opgevolgd werd door de Familierechtbank – te wijten is aan verzoeker, doch dit is louter en alleen te wijten aan de halsstarrige houding (en zelfs labiele toestand) van de moeder, hetgeen ook werd bevestigd door de Voorzitter van de Familierechtbank, door het Parket en door de justitieassistent.

Dit wijst op een gebrekkige studie van de bijgevoegde stukken.

Verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het Hof van Justitie op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57. Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

De motivering van verwerende partij klopt geenszins en geeft blijkt van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de stukken, alsook van de halsstarrige houding om alles te zo te interpreteren en zelfs te verdraaien om toch maar de aanvraag van verzoeker te kunnen afwijzen, waarbij zij haar eigen oordeel heiliger lijkt te vinden dan dat van een Familierechter!

8.

Voorgaanden:

Omdat de moeder van het kind verzoeker steeds heeft verhinderd om zijn kindje te zien, diende verzoeker eerst een procedure tot vaststelling vaderschap te voeren, die hij uiteraard won. Tijdens deze procedure kwam moeder met een ‘valse vader’ op de proppen, hetgeen de procedure compleet vertraagde; zij liet het kind na inleiding van de zaak nog snel erkennen door een andere man, waardoor het vaderschap eerst betwist diende te worden, vooraleer het opnieuw kon worden vastgesteld.

Op 18.01.2018 werd reeds een procedure ingeleid door verzoeker en dus slechts enkele weken na de geboorte op 04.11.2017. Door de houding van moeder, volgde er pas op 09.01.2020 een vonnis tot vaststelling vaderschap. (stuk 3)

Hierin was de rechtbank van eerste aanleg terecht niet mals voor moeder:

“De rechtbank kan er niet omheen dat eerste verweerster, wiens toestemming tot erkenning overeenkomstig artikel 329bis, §2 van het Burgerlijk Wetboek noodzakelijk is, lopende het huidig geding de heer L.Y. (...) heeft doen laten erkennen. (...) Een dergelijke houding verhindert de goede werking van de functionele openbare dienst die deurwaarders en de rechtbank verlenen, draagt bij tot de overbelasting van de hoven en

rechtbanken, en bijgevolg tot de gerechtelijke achterstand die zulks inhoudt, waardoor de uitspraak van een burgerlijke geldboete is gerechtvaardigd.”

Het dient daarbij te worden benadrukt, in antwoord op de vroegere beweringen van de moeder omtrent een vermeende schijnerkenning in hoofde van verzoeker, dat de intenties van verzoeker reeds werden gecontroleerd tijdens deze procedure ‘vaststelling vaderschap’ door de Voorzitter van de rechtbank, en dit in aanwezigheid van de procureur des Konings.

Door een materiële vergissing in het vonnis, diende dit eerst nog te worden verbeterd. Ook nadien weigerde moeder alle contacten, waardoor verzoeker genoodzaakt was om een zaak in te leiden bij de Familierechtbank om alzo contacten te bekomen.

9.

Middels vonnis dd. 28.04.2022 werden er contacten in het CAW goedgekeurd, met de bedoeling om deze stap per stap uit te breiden.

(stuk 4)

Ook in het kader van deze procedure kreeg moeder onder haar voeten, waarbij de Voorzitter van oordeel is dat het dringend tijd is dat de contacten tussen vader en kind worden hersteld, omdat dit in het belang is van het kind. Zo vermeldt het vonnis:

“Er wordt in casu niet op afdoende wijze aangetoond dat het in het belang is van Y. (...) dat verweerster (moeder) alleen zal instaan voor het nemen van belangrijke beslissingen aangaande gezondheid, opvoeding, opleiding, ontspanning, godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes omtrent Y. (...). (...) Eiser (verzoeker) komt zeer gemotiveerd over om contacten met Y. (...) op te bouwen en zijn vaderrol op zich te nemen. (...) De houding van verweerster, die elk contact tussen vader en Y. (...) weigert, dient het belang van het kind niet.”

Er wordt letterlijk vastgesteld dat het niet in het belang van het kind is dat moeder alleen instaat voor het kind!

Hier rept verwerende partij opnieuw met geen woord over! Deze chronologie is nochtans belangrijk, daar het aantoont wat voor strijd verzoeker reeds heeft moeten voeren om zijn kind te kunnen erkennen en zien. Hij wordt als gemotiveerde en begane vader aanzien, alwaar moeder reeds verschillende keren op haar vingers getikt kreeg omwille van haar tegenwerkende houding, die niet in het belang van het kind is.

Verzoeker heeft vanaf de geboorte van zijn kind gevochten middels gerechtelijke procedures om zijn kind te kunnen zien en is daar thans – na een lange strijd mét steun van de Familierechtbank die steeds oordeelde dat het in het belang is van het kind dat vader betrokken is – in geslaagd (zie infra).

10.

Verder verloop sinds nieuwe – huidige – aanvraag gezinshereniging:

In het kader de voorgaande aanvraag gezinshereniging werden tal van nieuwe stukken voorgelegd, daar de procedure voor de Familierechtbank uiteraard niet stopte na vonnis van april 2022.

In het tussenvonnis dd. 28.04.2022 werd er, zoals gezegd, bepaald dat de contacten tussen verzoeker en het kind dringend dienden te worden opgestart via de neutrale bezoeker van het CAW.

Omwille van de houding van moeder kon dit traject niet worden opgestart. Moeder beslist dus op haar eentje om een gerechtelijke beslissing naast zich neer te leggen.

(stuk 5)

Gelet op deze houding, die pertinent ingaat tegen de beoordeling van een rechter en tegen een gerechtelijke beslissing, werd moeder zeer streng op de vingers getikt op de volgende zitting en werd er middels vonnis dd. 22.12.2022 als volgt geoordeeld:

(stuk 6)

“2.3

Het Openbaar Ministerie adviseert ter zitting om een sociale studie te bevelen vooraleer eventuele contacten te voorzien tussen eiser en Y. (...). Zij wijst er op dat uit het verslag van politieel onderzoek, neergelegd ter griffie op 2 november 2022, ook bezorgdheden blijken in het maternale milieu.

(stuk 7)

2.4

[...]

Uit het verslag van politieel onderzoek, neergelegd ter griffie op 14 juli 2022, blijken bezorgdheden zowel in het vaderlijk als in het moederlijk milieu. Beide partijen zijn ANG gekend voor diverse strafbare feiten, onder meer in- en uitvoer van drugs (feiten van 2017 waarvoor verweerster van 27 mei tot 22 augustus 2017 in de gevangenis verbleef – uit het politieel onderzoek blijkt niet of ook eiser in de gevangenis verbleef naar aanleiding van deze feiten). Verder blijkt dat het moeilijk loopt met Y. (...) zowel op school als thuis. Hij zou niet luisteren naar moeder, agressief zijn, slecht slapen, brullen en bijten.

Verweerster werd door de school doorverwezen naar hulpverlening. Zij wordt thans begeleid door het Sociaal Huis Beveren en de Keerkring. Y. (...) werd aangemeld bij het CGG met het oog op psychologische ondersteuning. Verweerster gaat sinds kort naar Link T, die haar helpt in de zoektocht naar werk in combinatie met de opvang van de kinderen.

De school meldt verder dat verweerster vroeg of de school een brief zou kunnen schrijven waarin zou worden aangegeven dat het gedrag van Y. (...) veranderd is sedert hij naar vader gaat. De school heeft dit geweigerd, aangezien Y. (...) geen ander gedrag stelt dan voorheen het geval was. De school maakt ook

gewag van het feit dat moeder soms roept en onaangepast taalgebruik in de mond neemt, waarvan andere ouders melding maken aan de school.

In het verslag van politieel onderzoek, neergelegd ter griffie op 2 november 2022 wordt melding gemaakt van een incident dat plaatsvond op 28 augustus 2022 waarbij Y. (...) om 00.10 slapen op een tafel aan de ingang van de Beverse feesten werd aangetroffen. Verweerster, onder invloed van drank, schoof de verantwoordelijkheid hiervoor in de schoenen van haar partner, de heer I. B. (...).

2.5

Niet alleen uit de behandeling van de zaak ter zitting, maar ook uit de verslagen van politieel onderzoek en uit het verslag van de Bezoekruimte Antwerpen blijkt dat verweerster zeer weigerachtig staat tegenover contacten tussen eiser en Y. (...). De rechtbank is evenwel nog steeds van oordeel dat het in het belang is van Y. (...) dat hij zijn vader leert kennen. De door verweerster aangevoerde argumenten kunnen geen contacten tussen eiser en Y. (...) in de weg staan.

[...] De rechtbank acht het aangewezen, mede gelet op de houding van verweerster zoals blijkt uit voorliggend dossier, dat een dwangsom wordt opgelegd ten einde de naleving van deze beslissing te garanderen.”

De bezorgdheden naar vader toe betreffen louter zijn strafrechtelijk verleden. De bezorgdheden naar moeder toe daarentegen gaan over het heden en de opvoedkundige situatie bij haar thuis! Zij laat zich ongepast uit naar het kind toe, laat het kind alleen achter (!!) terwijl zij zich inlaat met verdovende middelen, het huis is vuil, zij brengt het kind veel te weinig naar school,... Er is dus wel degelijk nood aan een vaderfiguur, die wordt gevonden in verzoeker die zeer gemotiveerd en begaan overkomt op de Familierechtbank en het CAW!

Ondanks de Familierechtbank dus letterlijk oordeelt dat het in het belang is van het kind dat vader aanwezig is, rept verwerende partij hier met geen woord over en bestudeert zij de stukken op zeer selectieve wijze!

11.

Ondanks deze zitting en het tweede tussengekomen vonnis, volhardt moeder nadien nog steeds in haar weigerachtige en ronduit labiele houding.

In het verslag van het CAW dd. 20.03.2023 leest men als volgt:

(stuk 8)

“[...] Ze (moeder) blijft zich in het bijzijn van haar zoon negatief uitlaten over vader en over haar wens dat de bezoeken zullen mislukken, ook nadat we dit bespreekbaar maken in het kader van loyaliteit en welzijn van haar zoon. Door dit gebrek aan ruimte voor vader merken we dat contactherstel op dit moment niet mogelijk is.

We besluiten om het traject af te ronden op basis van de volgende WOS criteria:

- Zich blijvend negatief uitlaten over de andere ouder tegenover het kind.
- Na overleg met het team wordt een bijkomende hulpverlening (psychosociale ondersteuning, psychotherapie,...) van één van de cliënten (i.e. moeder) noodzakelijk geacht om de contacten in de bezoekeruimte te kunnen voorzetten.”

Naast dit verslag volgt er enkele dagen, dd. 28.03.2023, later ook nog het verslag van het Justitiehuis te Dendermonde (dit betreft het resultaat van het eerder bevolen maatschappelijk onderzoek), waarin het volgende wordt gesteld:

(stuk 9)

“Het dossier van mama en Y. (...) werd aangemeld bij 1 gezin, 1 plan via De Keerkring, CLB en school. Er diende iets te veranderen of het OCJ zou ingeschakeld worden.

[...]

School

Op school merken ze geen verschil in het gedrag van Y. (...) ten aanzien van enkele maanden geleden. Hij is een normale, spontane, enthousiaste, drukke kleuter.

Wanneer hij naar de bezoekeruimte moest, vertelde hij hier op een zeer neutrale manier over.

CAW Bezoekeruimte

De bezoekeruimte vertelt ons dat er bij de start van dit tweede traject heel duidelijk werd gemaakt aan mama wat er van haar verwacht werd. Ze diende Y. (...) voor te bereiden en er mocht niet negatief over papa gepraat worden in het bijzijn van Y. (...).

Het eerste bezoek verliep heel fijn en OK. Na wat aftasting tussen papa en zoon kon er samen gespeeld worden. Ook de communicatie tussen papa en Y. (...) lukte redelijk. Op het einde van het bezoek begon mama echter opnieuw met zich negatief uit te laten over papa waar Y. (...) bijstond.

Bij de start van het tweede bezoek gaf mama de boodschap “ik hoop dat het slecht loopt en dat hij (Y. (...)) in zijn broek doet”. Uiteraard verliep dit bezoek heel anders als het eerste. Y. (...) kroop in een tentje, vermeed papa en deed ook effectief in zijn broek.

Voor het welzijn van Y. (...) kan het traject binnen de bezoekeruimte niet verder gezet worden. Het pijnpunt ligt bij de houding van mama en er dient verdere hulpverlening opgestart te worden langs mama's kant, aldus de bezoekeruimte.

[...] De bezoeker geeft aan dat er geen vertrouwen is in de hulpverlening en dat er vanuit hun dienst niet langer met mama kan samengewerkt worden.

Visie van de justitieassistent en conclusie

[...]

Nadat er een dwangsom werd uitgesproken werd er een tweede traject opgestart. We horen van het CAW dat het eerste contact tussen papa en Y. (...) een zeer aanvaardbaar verloop kende. Dit werd echter teniet gedaan door de negatieve houding van mama na het bezoek. Een tweede bezoek verliep heel slecht, opnieuw door de houding van mama. Voor het welzijn van Y. (...) diende het CAW het traject een tweede maal stop te zetten.

Tijdens het gesprek merken we de frustraties en gevoelens van wanhoop langs papa's kant. Iets wat we vanuit onze diensten zeker kunnen begrijpen.

Mama's negatieve houding ten aanzien van papa is nog steeds zeer nadrukkelijk aanwezig. Haar gevoelens jegens papa domineren elk gesprek en zorgen er voor dat het contact tussen Y. (...) en zijn papa opnieuw verbroken werd. We twijfelen er niet aan dat mama in haar ogen het beste voor heeft met de jongen maar door het contact halsstarrig te blijven tegenhouden gaat ze voorbij aan het belang van Y. (...). Een kind heeft ons inziens recht op zijn beide ouders. Vanuit onze dienst kunnen we vaststellen dat er bezorgdheden zijn op opvoedkundig vlak in het milieu van mama. Momenteel is er reeds Y. (...) die op lange termijn negatieve gevolgen kan nalaten.

[...] In het belang van Y. (...) lijkt het ons dan ook aangewezen dat er zo snel mogelijk verplichte hulpverlening wordt opgestart. [...]"

Eenzijds is er dus het oordeel van de Familierechtbank (en van de bijkomende hulpverleners) dat de aanwezigheid van vader in het belang van het kind is; anderzijds is de aanwezigheid van vader ook noodzakelijk gelet op de labiele psychische toestand van de moeder die duidelijk nood heeft aan hulpverlening (uit stuk 7 blijkt bv. dat haar andere zoon ook reeds werd in pleegzorg geplaatst)!

Doch alweer rept verwerende partij met geen woord over deze bevindingen. Hoe is dit zelfs mogelijk?? Dit betreft een manifeste schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

12.

Op 08.06.2023 volgt er een evaluatiezitting voor de Familierechtbank te Dendermonde.

De Voorzitter acht de houding van moeder bijna niet mogelijk. Ter zitting werd mevrouw er dan ook uitermate kordaat op gewezen dat zij dient te luisteren naar de Rechtbank, waarbij de Voorzitter nog een laatste kans gaf, zo niet "zou het kind haar volledig worden onttrokken en worden toegewezen aan vader".

De Rechtbank legt, zonder nog verder waarde te hechten aan de surreële wensen van moeder, een omgangsregeling op in hoofde van vader (elke zondag van 14 tot 16u)! Eén en ander kan duidelijk niet zo verder; het kind heeft nood aan zijn vader – al zeker gelet op de opvoedkundige bezorgdheden en problemen die er zijn in het maternale milieu.

(stuk 10)

De zaak wordt in voorzetting gezet naar de zitting van 29.06.2023, waarop moeder eindelijk tot inkeer lijkt te zijn gekomen en beseft dat de bezoeken goed gaan en het kind zelfs deugd doet! Partijen bereiken zelfs een akkoord ter zitting: iedere zondag om de 14 dagen en iedere woensdag om de andere 14 dagen van 14 tot 17 uur + verzoeker betaalt een onderhoudsbijdrage van 150,00 euro per maand (dewelke stipt en correct wordt betaald).

13.

Op de daaropvolgende zitting dd. 11.01.2024 verwezen partijen zelf naar een tussen hen bereikt akkoord, opgemaakt dd. 19.11.2023.

(stuk 11)

Dit diende, op vraag van de Familierechter, nog in een akkoordconclusie te worden gegoten, hetgeen gebeurde op de zitting dd. 22.02.2024. Dit akkoord werd vervolgens gehomologeerd in het vonnis van 21.03.2024. (stukken 12, 13 en 14)

14.

Verder verloop sinds nieuwe – huidige – aanvraag gezinshereniging:

Voornoemde akkoordregeling is geruime tijd opgevolgd geweest door partijen, waardoor de contacten tussen verzoeker en kind helemaal werden hersteld.

Op de laatste evaluatiezitting voor de Familierechtbank te Dendermonde dd. 13.02.2025 werd door de Familierechter dan ook vastgesteld dat het dossier klaar is om te worden afgesloten met een eindvonnis, hetgeen dan ook nog eens een akkoordvonnis betrof (dd. 13.03.2025), waarin o.a. wordt bepaald dat het kindje bij verzoeker verblijft 1 weekend om de 14 dagen.

(stuk 15)

Verwerende partij durft in de bestreden beslissing stellen dat er tot op heden "geen tastbaar bewijs" wordt voorgelegd dat verzoeker effectief banden onderhoudt met zijn kind.

???

Hoezo is dit vonnis (en alle voorgaanden nota bene ook) geen tastbaar bewijs in deze zin? De Familierechter spreekt dergelijk vonnis maar uit als de vorige regelingen ook effectief werden opgevolgd en uitgevoerd door partijen, en al zéker in dergelijk dossier dat al jaren werd opgevolgd door deze Familierechter, die steeds het

belang van het kind voorop heeft gesteld en dus geen énkél vonnis zal homologeren indien blijkt dat partijen de voordien bepaalde of bekrachtigde voorlopige maatregelen in realiteit eigenlijk niet uitvoeren.

Verwerende partij stelt zich ronduit onrespectvol op ten aanzien van een rechter, door te stellen dat haar vonnis – hetgeen er maar gekomen is na jarenlange opvolging – geen tastbaar bewijs zou vormen. Dit is een manifeste schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel!

De Familierechter heeft altijd in het belang van het kind geoordeeld: aanvankelijk dienden de contacten tussen verzoeker en kind hersteld te worden, waarbij de rechter van oordeel was dat vader wel degelijk in the picture moest zijn in het belang van het kind (zie supra), maar dit moest stapsgewijs gebeuren gelet op de jonge leeftijd van het kind. Het heeft tijd en sturing vanwege de Familierechter en Parket gekost eer moeder tot inzicht kwam, doch thans onderhouden partijen opnieuw een goede en volwassen verstandhouding, waarbij zij tezamen zorgen voor het kind.

Er liggen dus wel degelijk afdoende bewijzen voor een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn zoon. Enerzijds is er het herhaaldelijk oordeel van de Familierechtbank (en van de bijkomende hulpverleners) dat de aanwezigheid van vader in het belang van het kind is; anderzijds is de aanwezigheid van vader ook noodzakelijk gelet op de labiele psychische toestand van de moeder die duidelijk nood heeft aan hulpverlening, alsook op het feit dat het kind intussen zijn vader goed kent en er consequent bij verblijft (zie laatste vonnis)!

Dit alles nu gaan wegnemen door het verblijf van vader te weigeren, gaat pertinent in tegen de belangen van het kind! De stelling van verwerende partij, waarbij zij stelt dat de impact van de scheiding tussen vader en kind laag is, wordt pertinent ontkracht door de Familierechter!

Verwerende partij heeft de stukken op een zeer selectieve en aldus gebrekkige wijze gelezen en besproken. Zo stelt verwerende partij bv. nog dat de ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden, daar waar de justitieassistent (iemand die wél kennis van zaken heeft van voorliggend familiedossier) letterlijk heeft gesteld dat er zich nu al negatieve gevolgen voordoen voor Y. (...) op lange termijn en dit door de houding en de opvoedkundige problematiek in hoofde van moeder (zie supra). Verwerende partij verdraait alles zodanig en rept met geen woord over deze beoordelingen voor rechter en hulpverleners!

Uit het dossier blijkt genoegzaam naar recht dat vader aanwezig en betrokken is (op alle vlakken: emotioneel, opvoedkundig en financieel)! Er werd met andere woorden op onzorgvuldige wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Dit in casu immers zeer duidelijk wél het geval.

15.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzetting ter ondersteuning van het eerste middel een louter theoretische toelichting verstrekt omtrent het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

De verzoekende partij laat voorts ook na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten welke wijze de bestreden beslissing artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekende partij opnieuw gezinshereniging aanvraagt met haar minderjarig Belgisch kind, de genaamde T.,Y. in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij, naast de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ook aan de binnenkomstvoorwaarden overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dient te voldoen, dat het feit dat de verzoekende partij gezinslid is van een Belg geen afbreuk doet aan dit wetsartikel, dat zij dus vooreerst toegang moet hebben tot het grondgebied, dat er dus geen geldig inreisverbod mag zijn, dat voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, de aanvraag alsnog in aanmerking kan worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon tegenover de aanvrager, dat in dat geval een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd is ondanks het inreisverbod. De verwerende partij motiveert dat uit nazicht van het dossier blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies van 3 oktober 2017, diezelfde dag aan haar betekend) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied – en bij uitbreiding de Schengenzone – gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar heeft verlaten, dat de verzoekende partij het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd, dat – onder verwijzing naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 26 juli 2017 – de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop de verzoekende partij effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten, dat de verzoekende partij zich klaarblijkelijk niet heeft gehouden aan het inreisverbod en de allerhande bevelen om het grondgebied te verlaten, dat er aldus nog steeds gevolg dient te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod, dat het inreisverbod heden nog steeds van kracht is, dat nergens uit het dossier blijkt dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat de verzoekende partij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat overeenkomstig het arrest van het Hof in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K.A.) dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan haar een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De verwerende partij oordeelt dat een dergelijke afhankelijkheidsrelatie *in casu* niet kan blijken, waarbij zij bepaalde overwegingen van het voormeld arrest K.A. toelicht en *in concreto* overgaat tot een dergelijk afhankelijkheidsonderzoek, zoals dat wordt weergegeven in punt 3.1.10., en besluit dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te onderzoeken, haar kind ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en dat bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden. Concluderend wordt gesteld dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen niet enkel dient voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook aan het recht tot binnenkomst in België, dat de verzoekende partij niet beschikt over dit recht, gezien zij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgeheven noch geschorst is en zich als zodanig in illegaal verblijf bevindt, dat haar het recht op verblijf dan ook wordt geweigerd, dat het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging het inreisverbod waarvan sprake geenszins opheft, dat de verzoekende partij meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, namelijk een gezinsband met de referentiepersoon, dat gezien haar het verblijfsrecht op basis van haar aanvraag gezinshereniging niet kan worden toegekend, zij echter niet beschouwd kan worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en het inreisverbod wel degelijk in voege blijft, dat zij bijgevolg gevolg dient te geven aan het inreisverbod, aan haar betekend op 3 oktober 2017 en dat het geen zin heeft een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen zolang het inreisverbod van kracht is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij in functie van haar Belgisch minderjarig kind gezinshereniging aanvraag op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat *in casu* aan de voorwaarden van dit artikel wordt voldaan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog geenszins aantoont dat de verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij aan de binnenkomstvoorwaarden overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dient te voldoen, dat de verzoekende partij toegang moet hebben tot het grondgebied, dat de verzoekende partij het voorwerp blijkt uit te maken van een inreisverbod en dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, haar kind ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, niet zou kunnen besluiten dat zij geen recht op verblijf op grond van deze wetsbepaling kan laten gelden.

3.1.6. De verzoekende partij verwijst naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie (hierna: het arrest C-225/16) en betoogt dat het Hof van Justitie daarin stelde dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk heeft verlaten. Zij meent dat hieruit volgt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengebied verlaten heeft, dat dit betekent dat het inreisverbod dat zij betekend kreeg geen belemmering mag vormen voor haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgisch kind, dat dit inreisverbod immers, doordat zij het Schengengebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds het inreisverbod van 3 oktober 2017, nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen en dat de verwerende partij haar aanvraag gezinshereniging op grond hiervan niet onontvankelijk kan verklaren.

Het betoog inzake het arrest C-225/16 van het Hof van 26 juli 2017 is niet dienstig, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/16 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653).

Daarnaast merkt de Raad op dat de Raad van State in zijn arrest van 3 april 2020, nr. 247 370 nogmaals heeft geoordeeld als volgt: *“(…) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze*

doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.(...)

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft, dat dit betekent dat het inreisverbod dat zij betekend kreeg geen belemmering mag vormen voor haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgisch kind, dat dit inreisverbod immers, doordat zij het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds het inreisverbod van 3 oktober 2017, nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen en dat de verwerende partij haar aanvraag gezinshereniging op grond hiervan niet onontvankelijk kan verklaren.

3.1.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.1.8. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat in het arrest K.A. van het Hof van Justitie, wordt uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld: “Naast de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dient betrokkene ook aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene moet dus vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd. 8 mei 2018)."

In het arrest K.A., waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, worden, een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er van dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is omdat er uit de voorgelegde stukken amper contacten tussen vader en kind blijken, waarbij de verwerende partij de voorgelegde stukken duidelijk interpreteert op een wijze die haar goed uitkomt. Uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing tot het besluit is gekomen dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en dat van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, haar kind ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, noch dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de voorgelegde stukken heeft geïnterpreteerd.

3.1.10. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij als volgt in op de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van een minderjarig Belgisch kind, in casu de referentiepersoon T., Y. (...) (RR. (...)). Dit is dus met andere woorden na het niet respecteren van het aan hem opgelegde inreisverbod. Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er stelt zich dus de vraag of het kind dermate afhankelijk is van betrokkene dat hij feitelijk zou gedwongen worden het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten wanneer betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend. In casu kan er echter geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind blijken dat aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen. In deze dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene reeds eerder aanvragen tot gezinshereniging indiende. Bij die aanvragen voegde betrokkene onder andere een tussenvonnis van de familierechtbank dd. 28.04.2022 toe waaruit bleek dat betrokkene het gezamenlijke ouderlijke gezag over het kind uitoefende samen met de moeder, dat betrokkene gehouden was tot een maandelijkse onderhoudsbijdrage en dat

betrokkene het contact met zijn zoon kon herstellen via de bezoekerimte van het CAW, daar er niet ontkend werd in het vonnis dat betrokkene tot op het moment van het uitspreken van het vonnis zijn zoon nog niet gezien had en dat het kind betrokkene niet als vader kende. Betrokkene actualiseert bij huidige aanvraag de stand van zaken met betrekking tot de omgangsregeling die heden (bij laatste tussenvonnis op 16.11.2023) werd afgesproken en hoe betrokkene, de moeder, de rechtbank en door de tussenkomsten van het CAW en de justitieassistent gekomen zijn tot de huidige omgangsregeling, met andere woorden het verloop sinds het uitspreken van het tussenvonnis dd. 28.04.2022. In een politieel verslag dd. 13.07.2022 staat te lezen dat betrokkene tot op dat moment zijn kind nog nooit zag. Betrokkene zou echter wel bij de volgende afspraak zijn kind voor de eerste keer kunnen ontmoeten. Betrokkene wenste contact op te bouwen met zijn kind en het uiteindelijke doel zou co-ouderschap met een week-omweekregeling zijn. Uit een volgend politieverlag blijkt echter dat op 19.08.2022 ook dan nog geen contact geweest is met het kind. In een volgend tussenvonnis dd. 22.12.2022 van de Familierechtbank staat de conclusie van het CAW als volgt te lezen: "op 12.09.2022 zou er een opstart kunnen plaatsvinden van het dossier. Moeder uit bezorgdheid vanwege deze opstart en de specifieke evolutieve verloop van ons traject. Buitenbezoeken ziet zij vooralsnog niet zitten, onder andere vanwege de kans op ontvoering. Op deze manier kan er bij ons geen traject worden gestart. We geven het dossier dan ook terug aan uw ambt". Hoewel de vaststellingen in het gehele dossier dat de moeder lange tijd het contact tussen betrokkene en zijn kind bemoeilijkte en zelfs weigerachtig stond tegenover het contact, waar onze dienst niet omheen kan, is het echter bij onderhavige aanvraag van belang te kunnen vaststellen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en zijn kind. Gelet er tot dan nog steeds geen contact tussen betrokkene en zijn kind kon blijken, dient geconcludeerd te worden dat er zelfs een minimum aan relatie geheel afwezig was tussen betrokkene en zijn kind tot dat moment. De familierechtbank was in haar tussenvonnis dd. 22.12.2022 van oordeel dat de contacten tussen betrokkene en het kind enkel via tussenkomst van de bezoekerimte van het CAW kan plaatsvinden. In het belang van het kind werd het niet opportuun geacht om eisen te stellen voor bijkomende contacten met het kind buiten de bezoekerimte van het CAW. De moeder werd een dwangsom opgelegd ten einde de naleving van de genoemde beslissing te garanderen. De zaak werd voor evaluatie van het contactherstel naar de zitting van 01.06.2023 verwezen. Naar aanleiding van de herevaluatie op 01.06.2023 lagen een aantal bijkomende documenten voor. Zo blijkt uit een overzicht van het CAW dd. 17.04.2023 dat er op 08.03.2023 een contactbezoek was van 1u tussen betrokkene en zijn kind en dat het volgende bezoek op 22.03.2023 eerder werd stopgezet. Het werd stopgezet omwille van het weigerachtige gedrag van de moeder ten overstaan van het contact van het kind met de vader (betrokkene). Het traject werd in zijn geheel afgesloten, het contactherstel werd niet meer mogelijk geacht. In het verslag van het maatschappelijk onderzoek dd. 28.03.2023 door de justitieassistent wordt bevestigd dat het kind de vader recent tweemaal zag en dat er daarvoor geen contact tussen hen bestond. Volgens de justitieassistent, na raadpleging van het CAW, liep het eerste contact goed en vlot. Het tweede contact was het tegenovergestelde. Doch wordt er voor het welzijn van het kind besloten om ook ditmaal het tweede traject (na het tussenvonnis dd. 22.12.2022; het eerste traject werd bevolen naar aanleiding van het tussenvonnis dd. 28.04.2022) stop te zetten. Tot kort voor de vorige aanvraag gezinshereniging hadden betrokkene en het kind slechts 2 maal contact gehad, wat erg beperkt te noemen is. Het verdere verloop van de omgangsregeling werd bepaald in de terechtzitting van 08.06.2023. Op dat moment werd bepaald dat het kind elke zondag bij de vader (betrokkene) zal verblijven van 14u tot 16u en dat de vader het kind zal ophalen en terugbrengen. Een nieuwe herevaluatie vond plaats op 29.06.2023: er werd besloten dat de vader een omgangsrecht heeft met het kind op zondag om de veertien dagen en op woensdag om de veertien dagen van 14u tot 17u. De vader zal 150 euro onderhoudsbijdrage betalen. Op 16.11.2023 werd op de terechtzitting bevolen dat een politieel onderzoek aan de orde was en dat in afwachting van een herevaluatie op 11.01.2024 de huidige regeling blijft verder lopen. In conclusie dient dus te worden vastgesteld dat betrokkene sedert juni 2023, zijnde sinds een half jaar, een omgangsrecht heeft met zijn kind, opgelegd door de rechtbank. Betrokkene zou zijn kind sinds 29.06.2023 op een maand tijd in totaal 12 uren zien. Op heden wordt een vonnis dd. 13.03.2025 van de Familierechtbank toegevoegd waaruit de bekrachtiging door de rechtbank blijkt van het akkoord dd. 13.02.2025 tussen betrokkene en de moeder van zijn kind omtrent een omgangsregeling met betrekking tot referentiepersoon. Daarbij werd akkoord gegaan tussen betrokken partijen dat het kindje één weekend om de veertien dagen, meer bepaald van zaterdagochtend 11.00u tot zondagavond 17.00u bij betrokkene zou verblijven, al dan niet met overnachting (overnachting gaat niet door wanneer het kind dat niet wil). Hoewel er dus formeel een akkoord met betrekking tot de omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, is het echter onontbeerlijk voor onze dienst om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, gezien de hele voorgeschiedenis van wel of niet contact van betrokkene met het kind. Het is niet duidelijk waarom betrokkene dergelijke tastbare bewijzen van het contact met zijn kind niet toevoegt. Er mag op zijn minst verwacht worden dat betrokkene dergelijke bewijzen spontaan toevoegt, gelet in het begeleidend schrijven van de raadsman van betrokkene in het kader van het verzoek tot vernietiging van de weigeringsbeslissing dd. 17.09.2022 (zie ook verzoekschrift voor de terechtzitting dd. 16.11.2023) de raadsman van betrokkene erop attent wil maken dat betrokkene gevochten heeft om zijn kind te kunnen zien. Het is dan ook de vraag waarom betrokkene bij huidige aanvraag opnieuw deze contactmomenten met het kind niet op tastbare wijze duidelijk te maken aan onze dienst. Dit punt werd bovendien reeds bij de beslissing dd. 09.02.2024 aangehaald, beslissing die in beroep bovendien werd

bevestigd door de RvV bij arrest dd. 25.09.2024. Betrokkene voegt opnieuw enkel bewijzen toe dat hij de onderhoudsbijdrage betaalt aan de moeder; doch dient opgemerkt te worden dat een financiële band niet volstaat om een de facto gezinsband te creëren. Het betalen van een onderhoudsbijdrage volstaat niet om te kunnen spreken van een standvastige relatie met een minderjarig kind. Een affectieve band is belangrijker, daar er factoren dienen aanwezig te zijn die standvastig genoeg zijn om een de facto gezinsband te creëren/onderhouden. Zulke factoren betreffen de aard en de duur van de relatie tussen de ouders, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan. Een persoonlijke, nauwe en regelmatige band is dus vereist. Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. Betrokkene overtuigt bij huidige aanvraag niet dat hij een standvastige relatie heeft met zijn kind, gelet het ontbreken van enig tastbaar bewijs van aan werkelijke affectieve band met het kind, naast louter het voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling. Hij toont geenszins aan dat hij regelmatig contact heeft met zijn kind, zoals bepaald in de akkoordbesluiten; betrokkene laat na ons in kennis te stellen van de kwaliteit van de zogenaamde banden. Zoals reeds blijkt heeft de omgangsregeling en de vaststelling van zijn vaderschap voor betrokkene reeds veel voeten in de aarde gehad, het is dan ook redelijk te stellen, als betrokkene heden wel degelijk waardevolle contacten onderhoudt, dat hij daar dan ook enig bewijs van kan voorleggen. Van een vader die een gezinsleven met zijn kind nastreeft, mag verwacht worden dat zijn engagement naar het kind toe meer inhoudt dan het louter aantonen van een financiële bijdrage en dat hij aldus meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen die de standvastigheid van de relatie met zijn kind kunnen aantonen.

Kortom, bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat betrokkene en het kind de omgangsregeling nakomen, kan niet worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn. Dit is nochtans onontbeerlijk gezien de hele hierboven uiteengezette historiek. Er kan dus evenmin worden besloten dat er van een afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene sprake is.

Het kind is tot op heden nog steeds gezamenlijk woonachtig met de moeder, zoals blijkt uit de gegevens van het Rijksregister. Hoewel tevens niet ontkend kan worden dat uit de bijgebrachte politie- en maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden werden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind (o.a. hygiënische woonplaats en het in handen hebben van de gedragsproblematiek van het kind), is het kind nog steeds gevestigd bij de moeder. Dit is een teken dat er nog voldoende vertrouwen en capaciteiten bij de moeder liggen, dat de moeder in staat is om in te staan voor de zorgen van zichzelf en het kind. Bovendien blijkt dat de moeder wordt begeleid door hulpverleningsorganisaties (o.a. het Sociaal Huis Beveren en de Keerkring), het kind zou psychologische ondersteuning krijgen. Dit wil dus zeggen dat zowel de moeder als het kind professionele hulp krijgen om het welzijn en de ontwikkeling te vrijwaren. De lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind zal niet negatief beïnvloed worden, mede doordat het wordt opgevolgd, en omdat betrokkene geen tastbare bewijzen toevoegt van zijn standvastige persoonlijke banden met het kind. Door de hulpverleningsorganisaties wordt steeds in het belang van het kind gedacht en gehandeld. Er is dus voldoende zorg en omkadering aanwezig om het welzijn van het kind voorop te stellen en te vrijwaren. Het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als aan betrokkene het recht op verblijf wordt ontkend, lijkt ons dan ook eerder beperkt.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn kind. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, er kunnen immers geen hechte persoonlijke banden blijken, waardoor de impact van die scheiding op het kind als laag wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding Schengen - dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind en betrokkene in staat stellen om in tussentijd het contact te onderhouden of herstellen met elkaar. Gezien de leeftijd van het kind, is het redelijk te stellen dat dat zou moeten lukken voor het kind. Bovendien kunnen referentiepersoon en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Het staat betrokkenen vrij om tot een omgangsregeling te komen (opnieuw in onderling overleg dan wel mits tussenkomst of ondersteuning van hun advocaat of rechtbank), rekening houdende met de verblijfssituatie van betrokkene. Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

3.1.11. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij eerst een procedure tot vaststelling vaderschap diende te voeren omdat de moeder van het kind haar steeds heeft verhinderd om haar kindje te

zien, dat zij deze procedure uiteraard won, dat de moeder tijdens deze procedure met een 'valse vader' op de proppen kwam, hetgeen de procedure compleet vertraagde, dat de moeder het kind na inleiding van de zaak nog snel liet erkennen door een andere man, waardoor het vaderschap eerst betwist diende te worden, vooraleer het opnieuw kon worden vastgesteld, dat op 18 januari 2018 reeds een procedure door haar werd ingeleid en dus slechts enkele weken na de geboorte op 4 november 2017, dat er door de houding van de moeder pas op 9 januari 2020 een vonnis tot vaststelling vaderschap volgde, dat de rechtbank van eerste aanleg hierin terecht niet mals was voor de moeder en stelde: *"De rechtbank kan er niet omheen dat eerste verweerster, wiens toestemming tot erkenning overeenkomst artikel 329bis, §2 van het Burgerlijk Wetboek noodzakelijk is, lopende het huidig geding de heer L. (...) Y. (...) heeft doen laten erkennen. (...) Een dergelijke houding verhindert de goede werking van de functionele openbare dienst die deurwaarders en de rechtbank verlenen, draagt bij tot de overbelasting van de hoven en rechtbanken, en bijgevolg tot de gerechtelijke achterstand die zulks inhoudt, waardoor de uitspraak van een burgerlijke geldboete is gerechtvaardigd."*, dat, in antwoord op de beweringen van de moeder omtrent een vermeende schijnerkenning in haar hoofde, haar intenties werden gecontroleerd tijdens deze procedure 'vaststelling vaderschap' door de voorzitter van de rechtbank, en dit in aanwezigheid van de procureur des Konings, dat door een materiële vergissing in het vonnis dit eerst nog diende te worden verbeterd, dat de moeder van haar kind ook nadien alle contacten weigerde, waardoor zij genoodzaakt was om een zaak in te leiden bij de familierechtbank om alzo contacten te bekomen, dat er middels het vonnis van 28 april 2022 contacten in het CAW werden goedgekeurd met de bedoeling om deze stap per stap uit te breiden, dat de moeder van haar kind ook in het kader van deze procedure onder haar voeten kreeg, waarbij de voorzitter van oordeel is dat het dringend tijd is dat de contacten tussen vader en kind worden hersteld omdat dit in het belang is van het kind, dat het vonnis vermeldt als volgt: *"Er wordt in casu niet op afdoende wijze aangetoond dat het in het belang is van Y. (...) dat verweerster (moeder) alleen zal instaan voor het nemen van belangrijke beslissingen aangaande gezondheid, opvoeding, opleiding, ontspanning, godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes omtrent Y. (...). (...) Eiser (verzoeker) komt zeer gemotiveerd over om contacten met Y. (...) op te bouwen en zijn vaderrol op zich te nemen. (...) De houding van verweerster, die elk contact tussen vader en Y. (...) weigert, dient het belang van het kind niet."*, dat zij vanaf de geboorte van haar kind middels gerechtelijke procedures gevochten heeft om haar kind te kunnen zien en daar thans – na een lange strijd met steun van de familierechtbank die steeds oordeelde dat het in het belang van het kind is dat vader betrokken is – in geslaagd is, dat in het kader van voorgaande aanvraag tal van nieuwe stukken werden voorgelegd, daar de procedure voor de familierechtbank niet stopte na vonnis van april 2022, dat er in het tussenvonnis van 28 april 2022, zoals gezegd, werd bepaald dat de contacten tussen haar en het kind dringend dienden te worden opgestart via de neutrale bezoeker van het CAW, dat dit traject omwille van de houding van de moeder niet kon worden opgestart, dat de moeder op haar eentje beslist om een gerechtelijke beslissing naast zich neer te leggen, dat de moeder, gelet op deze houding die pertinent ingaat tegen de beoordeling van een rechter en tegen een gerechtelijke beslissing, zeer streng op de vingers werd getikt op de volgende zitting, dat uit de door haar geciteerde paragrafen van het vonnis van 22 december 2022 in het verzoekschrift blijkt dat de bezorgdheden naar haar toe louter haar strafrechtelijk verleden betreffen, dat de bezorgdheden naar de moeder toe daarentegen gaan over het heden en de opvoedkundige situatie bij haar thuis, dat de moeder zich ongepast uitlaat naar het kind toe, het kind alleen achterlaat terwijl zij zich inlaat met verdovende middelen, het huis vuil is, zij het kind veel te weinig naar school brengt, dat zij zeer gemotiveerd en begaan overkomt op de familierechtbank en het CAW, dat ondanks deze zitting en het tweede tussengekomen vonnis, de moeder nadien nog steeds volhardt in haar weigerachtige (en ronduit labiele) houding, dat dit steun vindt in de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde alinea's van het verslag van het CAW van 20 maart 2023, dat er naast dit verslag ook enkele dagen later, op 28 maart 2023, nog het verslag van het Justitiehuis te D. volgde, dat dit het resultaat betreft van het eerder bevolen maatschappelijk onderzoek, dat er op 8 juni 2023 een evaluatiezitting volgde voor de familierechtbank te D., dat de rechtbank een omgangsregeling oplegt in hoofde van de vader (elke zondag van 14 tot 16 uur), dat er opvoedkundige bezorgdheden en problemen zijn in het maternale milieu, dat de zaak in voorzetting wordt gezet naar de zitting van 29 juni 2023, dat de partijen ter zitting een akkoord bereiken, met name ieder zondag om de veertien dagen en iedere woensdag om de andere veertien dagen van 14 tot 17 uur en dat de verzoekende partij een onderhoudsbijdrage van 150 euro per maand betaalt, dewelke stipt en correct wordt betaald, daar dit steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Ook kan de verzoekende partij gevolgd worden dat op de daaropvolgende zitting van 11 januari 2024 de partijen zelf verwezen naar een tussen hen bereikt akkoord, gemaakt op 19 november 2023, dat dit in een akkoordconclusie werd gegoten op de zitting van 22 februari 2024 en dat dit akkoord vervolgens gehomologeerd werd in het vonnis van 21 maart 2024, dat op de laatste evaluatiezitting voor de familierechtbank te D. van 13 februari 2025 door de familierechter werd vastgesteld dat het dossier klaar is om te worden afgesloten met een eindvonnis, hetgeen een akkoordvonnis betrof van 13 maart 2025, waarin bepaald wordt dat haar kindje één weekend om de 14 dagen bij haar verblijft, daar dit eveneens steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

De Raad is het ook eens met de verzoekende partij waar zij stelt dat voornoemd feitenrelaas aantoonde *“wat voor strijd (zij) (...) reeds heeft moeten voeren om (haar) (...) kind te kunnen erkennen en zien.”*

Heden blijkt dat het biologisch en juridisch ouderschap van de verzoekende partij tegenover haar kind, Y.T., vaststaat. De verwerende partij motiveert in die zin in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij de ouder is van het minderjarig Belgisch kind, doch stelt tevens dat dit gegeven haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Dit is conform de rechtspraak van het Hof in het arrest K.A.

Uitgangspunt is, het weze herhaald, dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de voorzitter op de evaluatiezitting voor de familierechtbank te D. op 8 juni 2023 de houding van de moeder bijna niet mogelijk acht, dat de moeder er dan ook ter zitting uitermate kordaat op gewezen werd dat zij dient te luisteren naar de rechtbank, waarbij de voorzitter nog een laatste kans gaf, zo niet *“zou het kind haar volledig worden onttrokken en worden toegewezen aan vader”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar aanvraag vermeld in punt 1.4. het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 juni 2023 van de rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling D. heeft neergelegd, waarin haar betoog niet ontkend noch bevestigd wordt.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij er gemakshalve vanuit lijkt te gaan dat de reden waarom het dossier zo lang opgevolgd werd door de familierechtbank te wijten is aan haar, doch dat dit louter en alleen te wijten is aan de halsstarrige houding (en zelfs labiele toestand) van de moeder, hetgeen ook werd bevestigd door de voorzitter van de familierechtbank, door het parket en door de justitie-assistent, dat dit op een gebrekkige studie van de bijgevoegde stukken wijst.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geenszins ‘gemakshalve’ vanuit gaat dat de reden waarom het dossier zo lang opgevolgd werd door de familierechtbank te wijten is aan de verzoekende partij en wel degelijk rekening gehouden heeft met de halsstarrige houding van de moeder van het kind. In de bestreden beslissing wordt immers gewezen op de vaststellingen in het gehele dossier dat de moeder het contact tussen de verzoekende partij en haar kind bemoeilijkt en zelfs weigerachtig staat tegenover het contact en wordt gesteld dat de dienst van de verwerende partij hier niet omheen kan, dat de familierechtbank in haar tussenvonnissen van 22 december 2022 van oordeel is dat de contacten tussen de verzoekende partij en het kind enkel via tussenkomst van de bezoeker van het CAW kunnen plaatsvinden, dat de moeder een dwangsom werd opgelegd teneinde de naleving van de genoemde beslissing te garanderen, dat uit een overzicht van het CAW van 17 april 2023 blijkt dat er op 8 maart 2023 een contactbezoek was van 1 uur tussen de verzoekende partij en haar kind en dat het volgende bezoek op 22 maart 2023 eerder werd stopgezet omwille van het weigerachtige gedrag van de moeder ten overstaan van het contact van het kind met de vader, dat het traject in zijn geheel werd afgesloten en dat het contactherstel niet meer mogelijk werd geacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog een gebrekkige studie door de verwerende partij van de bij haar aanvraag voorgelegde stukken geenszins aannemelijk.

Hoewel aldus blijkt dat de houding van de moeder het plaatsvinden van contacten tussen de verzoekende partij en haar kind bemoeilijkt (heeft) en de verwerende partij dit ook erkent, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing echter ook terecht vastgesteld dat het bij huidige aanvraag van belang is te kunnen vaststellen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar kind, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist.

De Raad herhaalt dat overeenkomstig het arrest K.A. moet worden bepaald of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. Om de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger te kunnen vaststellen moet onder meer rekening worden gehouden met de mate waarin het kind een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar tussenvonnissen van de familierechtbank van 28 april 2022, van 22 december 2022 en van 16 november 2023, naar enkele politionele verslagen, naar een overzicht van het CAW van 17 april 2023, naar een verslag van een maatschappelijk onderzoek van 28 maart 2023 en naar terechtzittingen van 8 juni 2023, 29 juni 2023 en 16 november 2023 en hierover gemotiveerd dat tot kort voor de vorige aanvraag de verzoekende partij en het kind slechts tweemaal contact hadden, wat erg beperkt

te noemen is, dat de verzoekende partij sedert juni 2023 een omgangsrecht heeft met haar kind, opgelegd door de rechtbank, dat zij haar kind sinds 29 juni 2023 op een maand tijd in totaal 12 uren zou zien, dat op heden een vonnis van de familierechtbank van 13 maart 2025 wordt toegevoegd waaruit de bekrachtiging door de rechtbank blijkt van het akkoord van 13 februari 2025 tussen de verzoekende partij en de moeder van haar kind omtrent een omgangsregeling met betrekking tot de referentiepersoon, dat daarbij akkoord wordt gegaan tussen de betrokken partijen dat het kindje één weekend om de 14 dagen, meer bepaald van zaterdagavond 11u tot zondagavond 17u bij de verzoekende partij zou verblijven, al dan niet met overnachting, waarbij de overnachting niet doorgaat wanneer het kind dat niet wil, dat hoewel er dus formeel een akkoord met betrekking tot omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, het echter onontbeerlijk is om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, gezien de hele voorgeschiedenis van wel of niet contact van de verzoekende partij met het kind, dat het niet duidelijk is waarom de verzoekende partij dergelijke tastbare bewijzen van het contact met het kind niet toevoegt, dat op zijn minst mag verwacht worden dat de verzoekende partij dergelijke bewijzen spontaan toevoegt, gelet op het feit dat in het begeleidend schrijven van de raadsman van de verzoekende partij in het kader van het verzoek tot vernietiging van de weigeringsbeslissing van 17 september 2022 de raadsman van de verzoekende partij erop attent wil maken dat zij gevochten heeft om haar kind te kunnen zien, dat het dan ook de vraag is waarom de verzoekende partij bij huidige aanvraag opnieuw deze contactmomenten met het kind niet op tastbare wijze duidelijk maakt aan de diensten van de verwerende partij, dat dit punt bovendien reeds bij de beslissing van 9 februari 2024 werd aangehaald, beslissing die werd bevestigd in beroep door de Raad bij een arrest van 25 september 2024, dat de verzoekende partij opnieuw enkel bewijzen toevoegt dat zij de onderhoudsbijdrage betaalt aan de moeder, dat dient opgemerkt te worden dat een financiële band niet volstaat om een *de facto* gezinsband te creëren, dat het betalen van een onderhoudsbijdrage niet volstaat om te kunnen spreken van een standvastige relatie met een minderjarig kind, dat een affectieve band belangrijker is, daar er factoren dienen aanwezig te zijn die standvastig genoeg zijn om een *de facto* gezinsband te creëren/onderhouden, dat zulke factoren de aard en de duur van de relatie tussen de ouders, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan, betreffen, dat een persoonlijke, nauwe en regelmatige band dus vereist is, dat de verzoekende partij bij huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast het louter voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling, dat zij geenszins aantoont dat zij regelmatig contact heeft met haar kind, zoals bepaald in de akkoordbesluiten, dat zij nalaat om de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis te stellen van de kwaliteit van de zogenaamde banden, dat zoals reeds blijkt de omgangsregeling en de vaststelling van het vaderschap voor de verzoekende partij reeds veel voeten in de aarde heeft gehad, dat het dan ook redelijk is te stellen, als zij heden wel degelijk waardevolle contacten onderhoudt, zij daar dan ook enig bewijs van kan voorleggen, dat van een vader die een gezinsleven met zijn kind nastreeft, mag verwacht worden dat zijn engagement naar het kind toe meer inhoudt dan het louter aantonen van een financiële bijdrage en dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen die de standvastigheid van de relatie met zijn kind kunnen aantonen, dat bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat de verzoekende partij en het kind de omgangsregeling nakomen, niet kan worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn, dat dit nochtans onontbeerlijk is gezien de hele hierboven uiteengezette historiek en dat er dus evenmin kan besloten worden dat er van een afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover de verzoekende partij sprake is.

Door louter te stellen er wel degelijk afdoende bewijzen voorliggen van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar zoon, slaagt de verzoekende partij er niet in om voornoemde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij concreet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij (in het vonnis van 28 april 2022) als gemotiveerde en begane vader aanzien wordt, alwaar de moeder reeds verschillende keren op haar vingers getikt kreeg omwille van haar tegenwerkende houding, die niet in het belang van het kind is. Het is eveneens onbetwist dat de verzoekende partij *“vanaf de geboorte van (haar) (...) kind gevochten (heeft) middels gerechtelijke procedures om (haar) (...) kind te kunnen zien en (...) daar thans – na een lange strijd mét steun van de Familierechtbank die steeds oordeelde dat het in het belang van het kind (is) dat vader betrokken is – in geslaagd (is).”* Zij slaagt er met dit betoog en door te stellen dat uit het dossier genoegzaam naar recht blijkt dat zij aanwezig en betrokken op financieel vlak en voorts te beweren dat zij ook op emotioneel en opvoedkundig vlak betrokken is, echter niet in om de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat hoewel er formeel een akkoord met betrekking tot omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, het echter onontbeerlijk is om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, gezien de hele voorgeschiedenis van wel of niet contact van de verzoekende partij met het kind, dat zij bij huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast het louter voorleggen van de bepaalde omgangsregeling, dat bij gebrek aan enig tastbaar

bewijs dat de verzoekende partij en het kind de omgangsregeling nakomen, niet kan worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn, dat dit nochtans onontbeerlijk is gezien de hele hierboven uiteengezette historiek en dat er dus evenmin kan besloten worden dat er van een afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover de verzoekende partij sprake is, te weerleggen of te ontcrachten. Evenmin toont zij met voornoemd betoog aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de akkoordregeling van 19 november 2023, waarnaar verwezen werd op de zitting van 11 januari 2024, in een akkoordconclusie werd gegoten op 22 februari 2024 – waarin wordt gesteld *“Vader heeft een secundaire verblijfsregeling als volgt: ledere zondag om de 14 dagen van 14 tot 17 uur, waarbij vader zich begeeft naar de woning van moeder om de minderjarige op te pikken; ledere zaterdag om de andere 14 dagen van 14 tot 17 uur, waarbij moeder de minderjarige zal brengen naar de woning van vader; Op het tempo van Y. (...) kunnen partijen dit onderling uitbreiden naar een omgangsregeling mét overnachting bij vader; Het vastleggen van een evaluatiezitting op een aantal weken om deze uitbreiding van de omgangsregeling indien nodig op te leggen. Gelet op het gegeven dat “op het tempo van Y. (...)” mogelijks anders kan worden beoordeeld door beide ouders – al zeker gelet op alle voorgaanden in dit dossier – is het vastleggen van een evaluatiezitting nodig. Daarnaast zijn partijen ermee akkoord dat vader zijn tijd met Y. (...) alleen doorbrengt met het kind, dus zonder de aanwezigheid van derden (tenzij het gaat om vervoer, daar vader geen eigen wagen heeft), noch van moeder.”* – en gehomologeerd werd in het vonnis van 21 maart 2024, geruime tijd is opgevolgd geweest door de partijen, waardoor de contacten tussen de verzoekende partij en het kind helemaal werden gesteld, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij toont niet aan waaruit zou dienen te blijken dat deze overeengekomen omgangsregeling werd nageleefd. Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift kunnen ook geen elementen gevonden worden waaruit blijkt dat de overeengekomen omgangsregeling werd nageleefd.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt hoe in de bestreden beslissing kan gesteld worden dat er tot op heden geen tastbaar bewijs wordt voorgelegd dat zij effectief banden onderhoudt met haar kind en hoe het vonnis van 13 maart 2025 en alle voorgaanden geen tastbaar bewijs vormen in deze zin, dat de familierechter een dergelijk vonnis maar uitspreekt als de vorige regelingen ook effectief werden opgevolgd en uitgevoerd door de partijen, en al zeker in dergelijk dossier dat al jaren opgevolgd wordt door de familierechter, die steeds het belang van het kind voorop heeft gesteld en dus geen enkel vonnis zal homologeren indien blijkt dat de partijen de voordien bepaalde of bekrachtigde voorlopige maatregelen in realiteit eigenlijk niet uitvoeren, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet ontkent dat de contacten tussen haar en haar kind voor 8 juni 2023 erg beperkt waren. Voorts blijkt uit de door haar voorgelegde stukken, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de verdere omgangsregeling bepaald werd op een terechtzitting van 8 juni 2023, waarbij werd bepaald dat het kind elke zondag bij de verzoekende partij zal verblijven van 14u tot 16u. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 juni 2023 – aldus slechts na 3 zondagen – blijkt dat de bezoeken goed gaan en dat de partijen overeenkomen dat de verzoekende partij, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, een omgangsrecht heeft met het kind op zondag om de 14 dagen en op woensdag om de 14 dagen van 14u tot 17u. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken na 29 juni 2023, met name de processen-verbaal van 5 oktober 2023 en 16 november 2023 – waarbij politieel onderzoek werd bevolen –, het akkoord met betrekking tot de voorlopige maatregelen betreffende de omgangsregeling van 19 november 2023 – die in een akkoordconclusie werd gegoten op 22 februari 2024 en die uitvoerbaar werden verklaard in het vonnis van 21 maart 2024 – en de akkoordbesluiten van 13 februari 2025 – uitvoerbaar verklaard door het eindvonnis akkoord van 13 maart 2025 – geenszins blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de vorige regelingen – de omgangsregeling bepaald op 29 juni 2023 en de overeengekomen omgangsregeling van 19 november 2023, waarbij het kind en de verzoekende partij elkaar *“ledere zondag om de 14 dagen van 14 tot 17 uur”* en *“ledere zaterdag om de andere 14 dagen van 14 tot 17 uur”* zien – werden opgevolgd. Uit het loutere feit dat uit het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 juni 2023 blijkt dat de bezoeken op 3 zondagen in juni 2023 van 14u tot 17u goed gaan, kan, gelet op wat voorafgaat, niet afgeleid worden dat de verwerende partij op 3 oktober 2025 op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de verzoekende partij bij de huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met het kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve banden met het kind, naast het louter voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling, dat zij geenszins aantoonde dat zij regelmatige contacten heeft met haar kind, zoals bepaald in de akkoordbesluiten, dat zij nalaat de verwerende partij in kennis te stellen van de kwaliteiten van de zogenaamde banden, dat bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat de verzoekende partij en het kind de omgangsregeling nakomen, niet kan worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat de familierechter een dergelijk vonnis (van 13 maart 2025) maar uitspreekt als de vorige regelingen ook effectief werden opgevolgd en uitgevoerd door de partijen, en al zeker in dergelijk dossier dat al jaren opgevolgd wordt door de familierechter, die steeds het belang van het kind voorop heeft gesteld en dus geen enkel vonnis zal homologeren indien blijkt dat de partijen de voordien bepaalde of bekrachtigde voorlopige maatregelen in realiteit eigenlijk niet uitvoeren, dat het kind intussen haar goed kent

en er consequent bij verblijft, waarbij zij verwijst naar het laatste vonnis, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De Raad herhaalt dat uit het eindvonnis akkoord van 13 maart 2025 geenszins blijkt dat de vorige regelingen – de omgangsregeling bepaald op 29 juni 2023 en de overeengekomen omgangsregeling van 19 november 2023, waarbij het kind en de verzoekende partij elkaar “*ledere zondag om de 14 dagen van 14 tot 17 uur*” en “*ledere zaterdag om de andere 14 dagen van 14 tot 17 uur*” zien – werden opgevolgd, noch blijkt hieruit dat het kind de verzoekende partij goed kent en er consequent bij verblijft. In het vonnis van 13 maart 2025 luidt de beoordeling enkel als volgt: “*Gelet op het akkoord van de partijen dat niet strijdig is met de openbare orde of de belangen van het kind kan aan de partijen akte worden gegeven van hun akkoord en kan dit uitvoerbaar worden verklaard*”. Het akkoord (de akkoordbesluiten) luidt als volgt: “*(Partijen) komen betreffende het kind, Y.T. (...), het volgende overeen: Het kind zal 1 weekend om de 14 dagen verblijven bij vader, van zaterdagochtend 11uur tot zondagavond 17uur, waarbij het vervoer van het kind telkens onderling tussen partijen wordt geregeld. Deze regeling loopt door gedurende het hele jaar. Partijen gaan akkoord dat de overnachting niet doorgaat wanneer het kind aangeeft dat het dit niet wil. In onderling overleg tussen de partijen en ook rekening houdend met de leeftijd en de aangegeven wensen van het kind werd rekening gehouden met zijn belangen bij het opmaken van dit akkoord*”.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij zich “*ronduit onrespectvol*” opstelt ten aanzien van de rechter, door te stellen dat haar vonnis, hetgeen er maar gekomen is na jarenlange opvolging, geen tastbaar bewijs zou vormen. Immers wordt niet gesteld dat het vonnis geen tastbaar bewijs vormt. Het vormt wel degelijk een bewijs van de overeengekomen omgangsregeling tussen de partijen. Echter vormt het *in casu* – gelet op het niet vermelden ervan in het vonnis, noch het voegen van stukken waaruit dit zou blijken – geen tastbaar bewijs, zoals aldus terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd.

De verzoekende partij stelt dat de familierechter altijd in het belang van het kind heeft geoordeeld, dat aanvankelijk de contacten tussen de verzoekende partij en het kind hersteld dienden te worden, waarbij de rechter van oordeel was dat de vader wel degelijk in the picture moest zijn in het belang van het kind, maar dit stapsgewijs moest gebeuren gelet op de jonge leeftijd van het kind, dat het tijd en sturing heeft gekost vanwege de familierechter en het parket eer de moeder tot inzicht kwam doch dat de partijen thans opnieuw een goede en volwassen verstandhouding onderhouden, waarbij zij tezamen zorgen voor het kind. Het loutere feit dat de familierechter altijd in het belang van het kind heeft geoordeeld en heeft geoordeeld dat de aanwezigheid van de vader in het belang van het kind is, toont niet aan dat de overeengekomen omgangsregelingen, die niet strijdig met de belangen van het kind worden geacht, effectief door de verzoekende partij worden uitgevoerd. Door louter te beweren dat de partijen thans opnieuw een goede en volwassen verstandhouding onderhouden, waarbij zij tezamen zorgen voor het kind, toont zij dit evenmin aan en toont zij niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de verzoekende partij bij de huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast het louter voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling, dat zij geenszins aantoont dat zij regelmatig contact heeft met haar kind, zoals bepaald in de akkoordbesluiten en dat zij nalaat de verwerende partij in kennis te stellen van de kwaliteit van de zogenaamde banden.

De Raad verduidelijkt dat het aan de verzoekende partij toekwam om ter gelegenheid van haar aanvraag vermeld in punt 1.6. aannemelijk te maken dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar kind dat aan haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaft worden. De Raad acht het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing, en onder verwijzing naar de voorgeschiedenis van “*wel of niet contact van (de verzoekende partij) met het kind*”, te stellen dat hoewel er formeel een akkoord met betrekking tot omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, het onontbeerlijk is om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat er in het vonnis van 28 april 2022 letterlijk wordt vastgesteld dat het niet in het belang is van het kind dat moeder alleen instaat voor het kind en dat de familierechtbank op 22 december 2022 oordeelde dat het in het belang is van het kind dat de vader aanwezig is, dat het oordeel van de familierechtbank (en van de bijkomende hulpverleners) is dat de aanwezigheid van de vader in het belang van het kind is, dat de verwerende partij hier met geen woord over rept, dat de verwerende partij de stukken op zeer selectieve wijze bestudeert, alsook meent dat er dus wel degelijk nood is aan een vaderfiguur, die in haar wordt gevonden, merkt de Raad vooreerst op dat uit voornoemd vonnis van 28 april 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt, slechts blijkt dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat het in het belang van Y. is dat zijn moeder “*verder alleen zal instaan voor het nemen van belangrijke beslissingen aangaande gezondheid, opvoeding, opleiding, ontspanning, godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes omtrent Y (...)*” en dat de familierechtbank op 22 december 2022 oordeelde dat het in het belang van Y. is – niet dat de vader ‘aanwezig’ is maar – dat hij zijn vader leert kennen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan waarom de verwerende partij hierover diende te motiveren. Dit geldt des te meer nu uit de motieven van

de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de omgangsregeling(en) die de familierechtbank voorop heeft gesteld opdat Y. zijn vader kan leren kennen en kan zien. De verwerende partij oordeelde echter dat hoewel er formeel een akkoord met betrekking tot omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, het echter onontbeerlijk is om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, gezien de hele voorgeschiedenis van wel of niet contact van de verzoekende partij met het kind en dat zij bij huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast het louter voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Immers het feit dat de familierechtbank het in het belang van het kind acht dat het kind zijn vader leert kennen en een omgangsregeling beveelt, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij gehouden is *in concreto* de affectieve relatie na te gaan om de afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger te kunnen vaststellen.

Gelet op het voorgaande blijkt ook niet dat de verwerende partij de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stukken op zeer selectieve wijze bestudeert, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar aanwezigheid als vader ook noodzakelijk is gelet op de labiele psychische toestand van de moeder die duidelijk nood heeft aan hulpverlening, dat uit stuk 7 bij haar verzoekschrift bijvoorbeeld blijkt dat haar andere zoon ook reeds in pleegzorg werd geplaatst, dat de verwerende partij met geen woord over deze bevindingen rept, gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het kind tot op heden nog steeds gezamenlijk woonachtig is met de moeder, zoals blijkt uit de gegevens van het rijksregister, dat hoewel tevens niet ontkend kan worden dat uit de bijgebrachte politie- en maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden werden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind (onder andere hygiënische woonplaats en het in handen hebben van de gedragsproblematiek van het kind), het kind nog steeds gevestigd is bij de moeder, dat dit een teken is dat er nog voldoende vertrouwen en capaciteiten bij de moeder liggen, dat de moeder in staat is om in te staan voor de zorgen van zichzelf en het kind, dat bovendien blijkt dat de moeder wordt begeleid door hulpverleningsorganisaties (onder andere het Sociaal Huis B. en de K.), dat het kind psychologische ondersteuning zou krijgen, dat zowel de moeder als het kind professionele hulp krijgen om het welzijn en de ontwikkeling te vrijwaren, dat de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden, mede doordat het wordt opgevolgd, en omdat de verzoekende partij geen tastbare bewijzen toevoegt van haar standvastige persoonlijke banden met het kind, dat door de hulpverleningsorganisaties steeds in het belang van het kind gedacht en gehandeld wordt, dat er dus voldoende zorg en omkadering aanwezig is om het welzijn van het kind voorop te stellen en te vrijwaren en dat het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als aan de verzoekende partij het recht op verblijf wordt ontkend, dan ook eerder beperkt lijkt. Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de nood aan professionele hulpverlening voor de moeder van Y. Door op algemene en vage wijze te wijzen op de 'labiele psychische toestand' van de moeder van haar kind, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin maakt zij hiermee aannemelijk dat haar aanwezigheid, in tegenstelling tot hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing, alsnog noodzakelijk is. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij met geen woord rept over de andere zoon van de moeder van de referentiepersoon die in pleegzorg werd geplaatst, maar toont met haar betoog niet aan waarom de verwerende partij gehouden zou zijn hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Immers heeft de verwerende partij op pertinente wijze gesteld dat hoewel niet ontkend kan worden dat uit de bijgebrachte politie- en maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden werden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind (onder andere hygiënische woonplaats en het in handen hebben van de gedragsproblematiek van het kind), het kind nog steeds gevestigd is bij de moeder, dat dit een teken is dat er nog voldoende vertrouwen en capaciteiten bij de moeder liggen, dat de moeder in staat is om in te staan voor de zorgen van zichzelf en het kind, motieven die de verzoekende partij geenszins weerlegt of ontkracht. Door louter te wijzen op het feit dat een ander kind van de moeder in pleegzorg geplaatst is, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven, die concreet betrekking hebben op het kind van de verzoekende partij, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij meent dat het weigeren van het verblijf pertinent ingaat tegen de belangen van het kind en dat de stelling van de verwerende partij, waarbij zij stelt dat de impact van de scheiding tussen vader en kind laag is, pertinent ontkracht wordt door de familierechter, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat de verzoekende partij en het kind de omgangsregeling nakomen, niet kan worden vastgesteld dat er persoonlijk banden zijn, dat dit bewijs nochtans onontbeerlijk is gezien de uiteengezette historiek (van wel of niet contact van de verzoekende partij met het kind). Nu er niet kan blijken dat de verzoekende partij na het formeel vastleggen van een

omgangsregeling ondertussen een minimum aan relatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, acht de Raad het ook niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met het arrest K.A. van de verwerende partij om *in casu* te stellen dat het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als aan de verzoekende partij het recht op verblijf wordt ontkend dan ook eerder beperkt lijkt, minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om met haar betoog het tegendeel aannemelijk te maken. Ter volledigheid merkt de Raad hierbij nog op dat in het vonnis van 22 december 2022 van de familierechtbank enkel kan gelezen worden dat het in het belang is van Y. om zijn vader te leren kennen, doch geenszins dat de aanwezigheid van de vader op het grondgebied noodzakelijk is, nog minder dat de niet aanwezigheid van de vader op het Belgisch grondgebied ingaat tegen de belangen van het kind daar de impact van de scheiding tussen de verzoekende partij en Y. op het kind dermate groot zou zijn. Dit kan evenmin gelezen of afgeleid worden, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, uit de processen-verbaal van de terechtzittingen van 8 en 29 juni 2023. In deze processen-verbaal kan niet gelezen worden dat het kind nood heeft aan zijn vader, en al zeker gelet op de opvoedkundige bezorgdheden en problemen die er zijn in het maternale milieu, noch dat de bezoeken het kind deugd doen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de stukken op een zeer selectieve en aldus gebrekkige wijze gelezen en besproken heeft, dat de verwerende partij nog stelt dat de ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden, daar waar de justitie-assistent (iemand die wél kennis van zaken heeft van voorliggend familiédossier) letterlijk heeft gesteld dat er zich nu al negatieve gevolgen voordoen voor Y. op lange termijn en dit door de houding en de opvoedkundige problematiek in hoofde van de moeder, en verwijst hierbij naar het rapport “Maatschappelijk onderzoek in het kader van een burgerlijke procedure” van 28 maart 2023 dat zij gedeeltelijk in haar verzoekschrift herneemt en als stuk 9 bij haar verzoekschrift voegt, en waaruit blijkt dat de justitie-assistent vaststelt dat er bezorgdheden zijn op opvoedkundig vlak in het maternale milieu, dat er momenteel reeds “Y. (...) (is) die op lange termijn negatieve gevolgen kan nalaten” en dat het aangewezen lijkt in het belang van Y. dat er zo snel mogelijk verplichte hulpverlening opgestart wordt. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij alles zodanig verdraait en met geen woord rept over deze beoordelingen voor de rechters en hulpverleners. Uit deze motieven blijkt echter dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor de beoordeling in het maatschappelijk onderzoek waar gewezen wordt op de houding en opvoedkundige problematiek in hoofde van de moeder. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat niet ontkend wordt dat uit de bijgebrachte politie- en maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden worden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter ook dat de moeder thans begeleid wordt door hulpverleningsorganisaties, dat het kind psychologische ondersteuning zou krijgen en dat dit dus wil zeggen dat zowel de moeder als het kind professionele hulp krijgen om het welzijn en de ontwikkeling te vrijwaren, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing tevens wordt gesteld dat bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat de verzoekende partij en het kind de omgangsregeling nakomen, niet kan worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn en dat er dus evenmin kan worden besloten dat er van een afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover de verzoekende partij sprake is, hetgeen de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij alles zodanig ‘verdraait’. Gelet op voornoemde motieven acht de Raad het *in casu* niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden (als aan de verzoekende partij het recht op verblijf wordt ontkend), mede doordat het wordt opgevolgd, en omdat de verzoekende partij geen tastbare bewijzen toevoegt van haar standvastige persoonlijke banden met het kind, minstens toont de verzoekende partij, door louter de houding en de opvoedkundige problematiek van de moeder van het kind te benadrukken en te wijzen op ‘negatieve gevolgen’ hierdoor op lange termijn, het tegendeel niet aan.

3.1.12. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing blijken geven van een halsstarrige houding van de verwerende partij om alles zo te interpreteren en zelfs te verdraaien om toch maar de aanvraag te kunnen afwijzen, waarbij zij haar eigen oordeel heiliger lijkt te vinden dan dat van de familierechter.

De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat de verzoekende partij ook bij onderhavig verzoekschrift geen bijkomende stukken voegt waaruit zou kunnen blijken dat de overeengekomen omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd door de verzoekende partij en het kind, noch andere stukken waaruit de banden, en de kwaliteit ervan, tussen de verzoekende partij en haar zoon zouden blijken.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie heeft opgebouwd met haar minderjarig kind, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen zodat zij hiervan de nodige stavingstukken kan voorleggen.

3.1.13. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing niet gevolgd kan worden in het licht van arrest K.A., dat de motivering van de bestreden beslissing “geenszins klopt” of blijkt geeft van “een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de stukken”

noch dat er “op onzorgvuldige wijze (werd) onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.” De verzoekende partij toont evenmin aan dat de verwerende partij de bij haar aanvraag voorgelegde stukken “op een zeer selectieve en aldus gebrekkige wijze gelezen en besproken” heeft.

3.1.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.1.15. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij maakt ook melding van het arrest ‘Jeunesse’.

3.2.1. Naast een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsbepalingen licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt: “(...)” Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“(...)”

(...)

Er kan niet ernstig betwist worden dat het kind nood heeft aan zijn vader en aan duurzame contacten met zijn vader (zie supra); het is daarbij niet omdat het kind niet permanent bij verzoeker verblijft, dat er geen sprake kan zijn hiervan.

Het argument van verwerende partij, dat de contacten kunnen plaatsvinden via moderne communicatiemiddelen, is totaal irrelevant en in strijd met Uw rechtspraak. Zoals gezegd, wordt een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM vermoed. Communicatie via moderne communicatiemiddelen met (jonge) kinderen is onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden! Verwerende partij kan niet rechtsgeldig stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland nog contacten via telefoon of andere communicatiemiddelen kan onderhouden met zijn minderjarig kindje (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780). Het zou hier bovendien gaan om een periode van minstens 8 jaar!

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

(...)Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: (...)

Verwerende partij vergeet dat het hier om een minderjarig kind gaat, dat intussen regelmatige contacten onderhoudt met zijn vader én waarbij een Familierechter, een Parket én meerdere hulpverleners van mening zijn dat het nood heeft aan zijn vader! Dit betreft één van de fundamentele rechten van het kind! Verwerende partij negeert ook totaal de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM!

2.

(...)

Verwerende partij is in de administratieve beslissing evenwel geheel voorbij gegaan aan het gegeven dat het vaststellen van het inreisverbod niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de beslissing van verwerende partij blijkt dat er onvoldoende rekening werd gehouden, in concreto, met de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezinsleven.

Uit de beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn kindje af te wegen.

Ook met het feit dat verzoeker hier thans een stabiel leven (met vast werk, zie arbeidsovereenkomst en loonfiches) onderhoudt, wordt niet meegenomen in de beslissing. Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker omdat men er onterecht van uitgaat dat dit ondergeschikt is. Ook is hij volledig ingeburgerd in België.

Indien verwerende partij de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het privé en gezinsleven van verzoeker.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

3.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het hier om een minderjarig kind gaat, waarbij het wel degelijk in het belang van het kind is dat het zijn beide ouders kent en hiermee volwaardig kan opgroeien Dit betreft één van de fundamentele rechten van het kind!

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest daarentegen een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

Het middel is dan ook gegrond."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermd recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

3.2.3. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij de vader is van het Belgisch minderjarig kind T., Y. De verwerende partij heeft echter vastgesteld dat er *in casu* geen zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar kind kan blijken dat aan haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten verschaffen worden, dat tot kort voor de vorige aanvraag de verzoekende partij en het kind slechts tweemaal contact hadden, wat erg beperkt te noemen is, dat de verzoekende partij sedert juni 2023, een omgangsrecht heeft met haar kind, opgelegd door de rechtbank, dat zij haar kind sinds 29 juni 2023 op een maand tijd in totaal 12 uren zou zien, dat op heden een vonnis van de familierechtbank van 13 maart 2025 wordt toegevoegd waaruit de bekrachtiging van de rechtbank blijkt van het akkoord van 13 februari 2025 tussen de verzoekende partij en de moeder van haar kind omtrent een omgangsregeling met betrekking tot de referentiepersoon, dat daarbij akkoord wordt gegaan tussen de betrokken partijen dat het kindje één weekend om de 14 dagen, meer bepaald van zaterdagochtend 11u tot zondagavond 17u bij de verzoekende partij zou verblijven, al dan niet met overnachting, waarbij de overnachting niet doorgaat wanneer het kind dat niet wil, dat hoewel er dus formeel een akkoord met betrekking tot omgangsregeling werd bekrachtigd door de rechtbank, het echter onontbeerlijk is om tastbare bewijzen te hebben dat de omgangsregeling effectief wordt uitgevoerd, gezien de hele voorgeschiedenis van wel of niet contact van de verzoekende partij met het kind, dat het niet duidelijk is waarom de verzoekende partij dergelijke tastbare bewijzen van het contact met het kind niet toevoegt, dat op zijn minst mag verwacht worden dat de verzoekende partij dergelijke bewijzen spontaan toevoegt, gelet op het feit dat in het begeleidend schrijven van de raadsman van de verzoekende partij in het kader van het verzoek tot vernietiging van de weigeringsbeslissing van 17 september 2022 de raadsman van de verzoekende partij erop attent wil maken dat zij gevochten heeft om haar kind te kunnen zien, dat het dan ook de vraag is waarom de verzoekende partij bij huidige aanvraag opnieuw deze contactmomenten met het kind niet op tastbare wijze duidelijk maakt aan de diensten van de verwerende partij, dat dit punt bovendien reeds bij de beslissing van 9 februari 2024 werd aangehaald, beslissing die werd bevestigd in beroep door de Raad bij een arrest van 25 september 2024, dat de verzoekende partij opnieuw enkel bewijzen toevoegt dat zij de onderhoudsbijdrage betaalt aan de moeder, dat een financiële band niet volstaat om een *de facto* gezinsband te creëren, dat het betalen van een onderhoudsbijdrage niet volstaat om te kunnen spreken van een standvastige relatie met een minderjarig kind, dat een affectieve band belangrijker is, daar er factoren dienen aanwezig te zijn die standvastig genoeg zijn om een *de facto* gezinsband te creëren/onderhouden, dat de verzoekende partij bij de huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast louter het voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling, dat zij geenszins aantoonde dat zij regelmatig contact heeft met haar kind, zoals vastgelegd

in de akkoordbesluiten, dat zij nalaat de verwerende partij in kennis te stellen van de kwaliteit van de zogenaamde banden, dat zoals reeds blijkt de omgangsregeling en de vaststelling van het vaderschap voor de verzoekende partij reeds veel voeten in de aarde heeft gehad, dat het dan ook redelijk is te stellen, als zij heden wel degelijke waardevolle contacten onderhoudt, zij daar dan ook enig bewijs van kan voorleggen, dat van een vader die een gezinsleven met zijn kind nastreeft, mag verwacht worden dat zijn engagement naar het kind toe meer inhoudt dan het louter aantonen van een financiële bijdrage en dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen die de standvastigheid van de relatie met zijn kind kunnen aantonen, dat bij gebrek aan enig tastbaar bewijs dat de verzoekende partij en het kind de omgangsregeling nakomen, niet kan worden vastgesteld dat er persoonlijke banden zijn, dat het kind tot op heden nog steeds gezamenlijk woonachtig is met de moeder, zoals blijkt uit de gegevens van het Rijksregister, dat hoewel tevens niet ontkend kan worden dat uit de bijgebrachte politie- en maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden werden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind (onder andere hygiënische woonplaats en het in handen hebben van de gedragsproblematiek van het kind), het kind nog steeds gevestigd is bij de moeder, dat dit een teken is dat er nog voldoende vertrouwen en capaciteiten bij de moeder liggen, dat de moeder in staat is om in te staan voor de zorgen van zichzelf en het kind, dat bovendien blijkt dat de moeder begeleid wordt door hulpverleningsorganisaties (onder andere het Sociaal Huis B. en de K.) en het kind psychologische ondersteuning zou krijgen, dat zowel de moeder als het kind professionele hulp krijgen om het welzijn en de ontwikkeling te vrijwaren, dat de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden, mede doordat het opgevolgd wordt, en omdat de verzoekende partij geen tastbare bewijzen toevoegt van haar standvastige persoonlijke banden met het kind, dat door de hulpverleningsorganisaties steeds in het belang van het kind gedacht en gehandeld wordt, dat er dus voldoende zorg en omkadering aanwezig is om het welzijn van het kind voorop te stellen en te vrijwaren, dat het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als aan de verzoekende partij het recht op verblijf ontkend wordt, dan ook eerder beperkt lijkt, dat er niet ontkend wordt dat de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen haar en haar kind, dat er echter geen afhankelijkheidsrelatie kan blijken tussen hen, dat er immers geen hechte persoonlijke banden kunnen blijken, waardoor de impact van die scheiding op het kind als laag wordt ingeschat, dat dit bovendien louter het gevolg is van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod, dat het de verzoekende partij niet definitief onmogelijk gemaakt wordt om in de toekomst een gezinsleven met haar kind te ontwikkelen, dat de verplichting slechts als gevolg heeft dat de verzoekende partij voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied – en bij uitbreiding Schengen – dient te verlaten, dat moderne communicatiemiddelen het kind en de verzoekende partij in staat kunnen stellen om in tussentijd het contact met elkaar te onderhouden of te herstellen, dat gezien de leeftijd van het kind, het redelijk te stellen is dat dat al zou moeten lukken voor het kind en dat de referentiepersoon en de moeder België bovendien vrijelijk in en uit kunnen reizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan de verzoekende partij verdergezet kan worden en dat het de verzoekende partij vrijstaat om tot een omgangsregeling te komen, opnieuw in onderling overleg dan wel mits tussenkomst of ondersteuning van hun advocaat of rechtbank, rekening houdende met de verblijfssituatie van de verzoekende partij.

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geheel voorbij gegaan is aan het gegeven dat het vaststellen van het inreisverbod niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf in verhouding staat met haar concrete individuele belangen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat niet ernstig kan worden betwist dat het kind nood heeft aan zijn vader en aan duurzame contacten met zijn vader en hiervoor verwijst naar *“supra”*, kan de Raad ook verwijzen naar wat hierover reeds werd uiteengezet in onderhavig arrest en op wat volgt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden wordt voorts in de bestreden beslissing niet gesteld dat geen sprake kan zijn van een nood aan de vader en duurzame contacten met de vader om de enkele reden dat het kind niet permanent bij de verzoekende partij verblijft. Evenmin wordt in de bestreden beslissing vergeten dat *“het hier om een minderjarig kind gaat, (...) waarbij een Familierechter, een Parket én meerdere hulpverleners van mening zijn dat het nood heeft aan zijn vader”*, waarbij de Raad verduidelijkt dat de verwerende partij er niet aan voorbijgaat dat de familierechtbank heeft geoordeeld dat het in het belang is van de minderjarige Y. dat hij zijn vader leert kennen en dat een omgangsregeling werd vastgesteld, doch waarbij de Raad ook opmerkt dat niet blijkt dat de familierechter, het parket en meerdere hulpverleners menen dat het kind ‘nood’ heeft aan zijn vader. In de bestreden beslissing – waar aldus het feit dat een omgangsregeling werd opgesteld en bekrachtigd door de rechtbank in overweging wordt genomen – wordt echter vastgesteld dat de verzoekende partij bij de huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast louter het voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist. Door louter te beweren dat het kind intussen regelmatige contacten onderhoudt met zijn vader, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemd motief.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet rechtsgeldig kan stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland nog contacten kan onderhouden met zijn minderjarig kindje via telefoon of andere communicatiemiddelen, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat die beslissing geen inmenging in het gezinsleven vormt. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen afhankelijkheidsrelatie kan blijken tussen de verzoekende partij en haar kind, dat er immers geen hechte persoonlijke banden kunnen blijken, waardoor de impact van die scheiding op het kind als laag wordt ingeschat, dat dit bovendien louter het gevolg is van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod, dat het de verzoekende partij niet definitief onmogelijk gemaakt wordt om in de toekomst een gezinsleven met haar kind te ontwikkelen, dat de verplichting slechts als gevolg heeft dat de verzoekende partij voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied – en bij uitbreiding Schengen – dient te verlaten, dat moderne communicatiemiddelen het kind en de verzoekende partij in staat kunnen stellen om in tussentijd het contact met elkaar te onderhouden of te herstellen, dat gezien de leeftijd van het kind, het redelijk te stellen is dat dat al zou moeten lukken voor het kind en dat de referentiepersoon en de moeder België bovendien vrijelijk in en uit kunnen reizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan de verzoekende partij verdergezet kan worden, dat het de betrokkenen vrijstaat om tot een omgangsregeling te komen rekening houdend met de verblijfssituatie van de verzoekende partij. Deze motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM. Waar de verzoekende partij stelt dat voornoemde motieven in strijd zijn met de rechtspraak van de Raad en hierbij verwijst naar arrest nr. 261 780 van de Raad van 7 oktober 2021, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. De verzoekende partij stelt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met (jonge) kinderen onvoldoende is om dit gezinsleven te onderhouden en blijkt het aldus oneens te zijn met het motief in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat gezien de leeftijd van het kind, het redelijk te stellen is dat contact via moderne communicatiemiddelen al zou moeten lukken voor het kind, doch slaagt er met dit betoog niet in om dit motief concreet te weerleggen of te ontcrachten. Evenmin toont zij aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij stelt dat het weigeren van het verblijf zal leiden tot het uiteenvallen van haar gezinsleven maar maakt dit, mede gelet op voornoemde motieven, geenszins concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij meent dat het kunnen onderhouden van contacten via moderne communicatiemiddelen irrelevant is daar de beschermingswaardige gezinsband tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind wordt vermoed, wijst de Raad erop dat vanaf de geboorte in beginsel tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (“*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind en de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind / enige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en het kind gemotiveerd dat de verzoekende partij bij de huidige aanvraag niet overtuigt dat zij een standvastige relatie heeft met haar kind, gelet op het ontbreken van enig tastbaar bewijs van een werkelijke affectieve band met het kind, naast louter het voorleggen van de door de rechtbank bekrachtigde omgangsregeling, dat er geen afhankelijkheidsrelatie kan blijken tussen de verzoekende partij en haar kind, dat er immers geen hechte persoonlijke banden kunnen blijken.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat het argument van de verwerende partij dat contacten met haar minderjarig kind kunnen plaatsvinden via moderne communicatiemiddelen *in casu* irrelevant of in strijd met de rechtspraak van de Raad of van het EHRM zou zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Immers heeft zij zich gebogen over de vraag of het aangewezen is voor het kind dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk bij haar voegt, maar heeft geoordeeld dat op grond van de motieven in de bestreden beslissing en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets

blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, het kind van de verzoekende partij ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waarbij de belangrijkste overwegingen de feiten betreffen dat het kind tot op heden nog steeds gezamenlijk woonachtig is met de moeder, zoals blijkt uit de gegevens van het Rijksregister, dat hoewel niet ontkend kan worden dat uit de bijgebrachte politie- en maatschappelijke onderzoeken moet blijken dat er bezorgdheden werden geuit naar de moeder ten aanzien van de zorgen voor het kind (onder andere hygiënische woonplaats en het in handen hebben van de gedragsproblematiek van het kind), het kind nog steeds gevestigd is bij de moeder, dat dit een teken is dat er nog voldoende vertrouwen en capaciteiten bij de moeder liggen, dat de moeder in staat is om in te staan voor de zorgen van zichzelf en het kind, dat bovendien blijkt dat de moeder wordt begeleid door hulpverleningsorganisaties (o.a. het Sociaal Huis B. en de K.) en het kind psychologische ondersteuning zou krijgen, dat dit dus wil zeggen dat zowel de moeder als het kind professionele hulp krijgen om het welzijn en de ontwikkeling te vrijwaren, dat de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind niet negatief beïnvloed zal worden, mede doordat het opgevolgd wordt, en omdat de verzoekende partij geen tastbare bewijzen toevoegt van haar standvastige persoonlijke banden met het kind, dat door de hulpverleningsorganisaties steeds in het belang van het kind gedacht en gehandeld wordt, dat er dus voldoende zorg en omkadering aanwezig is om het welzijn van het kind voorop te stellen en te vrijwaren, dat het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als aan de verzoekende partij het recht op verblijf wordt ontkend, dan ook eerder beperkt lijkt, dat niet wordt ontkend dat de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen haar en haar kind, dat er echter geen afhankelijkheidsrelatie kan blijken tussen hen, dat er immers geen hechte persoonlijke banden kunnen blijken, waardoor de impact van die scheiding op het kind als laag wordt ingeschat, dat dit bovendien louter het gevolg is van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod, dat het haar niet definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar kind te ontwikkelen, dat de verplichting slechts als gevolg heeft dat de verzoekende partij voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied – en bij uitbreiding Schengen – dient te verlaten, dat moderne communicatiemiddelen het kind en de verzoekende partij in staat kunnen stellen om in tussentijd het contact met elkaar te onderhouden of te herstellen, dat gezien de leeftijd van het kind, het redelijk is te stellen dat dat al zou moeten lukken voor het kind en dat de referentiepersoon en de moeder bovendien vrijelijk in en uit kunnen reizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan de verzoekende partij verdergezet kan worden en dat het de betrokkenen vrijstaat om tot een omgangsregeling te komen rekening houdende met de verblijfssituatie van de verzoekende partij.

Door louter te stellen dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om beide ouders te kennen, dat de verwerende partij vergeet dat het hier om een minderjarig kind gaat, waarbij het wel degelijk in het belang van het kind is dat het zijn beide ouders kent en hiermee volwaardig kan opgroeien en dat *in casu* deze 'fair balance'-toets niet voldoende is gebeurd omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen (lees: het minderjarig kind), aan wiens hoger belang voldoende gewicht moet worden toegekend, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk noch toont zij daarmee aan dat voornoemde concrete motieven omtrent het belang van het kind foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van de rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder in het licht van het arrest Jeunesse waarnaar zij in dit verband verwijst.

3.2.4. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat er *"geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling (is) gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, misntens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin"*, dat er *"onvoldoende rekening werd gehouden, in concreto, met de individuele belangen van (haar) én van (haar) gezinsleven"* of dat de verwerende partij *"zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van (haar) en (haar) kindje af te wegen"*. Evenmin toont de verzoekende partij concreet aan dat de verwerende partij de rechtspraak van het EHRM negeert.

3.2.5. De verzoekende partij stelt tot slot dat het feit dat zij hier thans een stabiel leven (met vast werk waarbij zij verwijst naar de arbeidsovereenkomst en loonfiches) onderhoudt niet meegenomen wordt in de beslissing, dat de verwerende partij op deze manier dan ook onvoldoende rekening heeft gehouden met haar privéleven omdat men er onterecht vanuit gaat dat dit ondergeschikt is, dat zij ook volledig ingeburgerd is in België, en dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die zij hier heeft opgebouwd maar dat dat *in casu* niet is gebeurd.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een

vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgisch grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met haar verwijzing naar haar tewerkstelling in België geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Door louter te poneren dat er sprake is van een stabiel leven in België en een volledige inburgering, maakt de verzoekende partij evenmin het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aannemelijk. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met haar privéleven.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot het uiteenvallen van haar privéleven, is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er bovendien nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar stabiel leven met vast werk in België en haar volledige inburgering, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

3.2.6. Bovendien wijst de Raad erop dat de thans besteden beslissing niet vergezeld gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat *in casu* niet kan worden ingezien hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.2.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER